

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ВАДИМА ГЕТЬМАНА

Факультет міжнародної економіки і менеджменту

Кафедра міжнародного менеджменту

ОСВІТНЬО-ПРОФЕСІЙНА ПРОГРАМА	Міжнародні економічні відносини
Галузь знань	29 «Міжнародні відносини»
Спеціальність	292 «Міжнародні економічні відносини»

Форма навчання: очна (денна)

КВАЛІФІКАЦІЙНА БАКАЛАВРСЬКА РОБОТА

на тему «Офшорні зони в міжнародних економічних відносинах»

здобувачки Борте Єлизавети Ігорівни

Науковий керівник: к.е.н., доцент Тимків І.В.

(підпис)

**Робота допущена до захисту перед екзаменаційною комісією з атестації
здобувачів вищої освіти (ЕК)**

Завідувач кафедри: к.е.н., доцент Бурмака М.О.

(науковий ступінь, учене звання, ПІБ)

(підпис)

Київ 2023

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ВАДИМА ГЕТЬМАНА

Факультет міжнародної економіки і менеджменту

Кафедра міжнародного менеджменту

ОСВІТНЬО-ПРОФЕСІЙНА ПРОГРАМА

Міжнародні економічні відносини

ГАЛУЗЬ ЗНАНЬ

29 «Міжнародні відносини»

СПЕЦІАЛЬНІСТЬ

292 «Міжнародні економічні відносини»

ПОГОДЖЕНО

ЗАТВЕРДЖУЮ

Керівник проектної групи (гарант)
освітньо-професійної програми

Завідувач кафедри

С.І.Ткаленко

М.О.Бурмака

(підпис) (ініціали, прізвище)

(підпис) (ініціали, прізвище)

20__ р.

20__ р.

ІНДИВІДУАЛЬНЕ ЗАВДАННЯ

здобувачу вищої освіти Борте Єлизаветі Ігорівні

очної (денної) форми навчання

на підготовку кваліфікаційної бакалаврської роботи

на тему «Офшорні зони в міжнародних економічних відносинах»

Темі затверджено наказом ректора Університету від "_____" _____ 20__ р

№ _____

Кваліфікаційна бакалаврська робота виконується на матеріалах

План кваліфікаційної бакалаврської роботи

Розділ 1 Теоретичні аспекти офшорних зон

Розділ 2 Міжнародний офшорний бізнес

Розділ 3 Можливості офшорних зон на Карибських островах

Об'єкт дослідження: формування та функціонування офшорних зон у міжнародних економічних відносинах.

Предмет дослідження: науково-методологічні засади та методичний інструментарій для виявлення сучасних тенденцій зростання офшорного бізнесу та розробки стратегій деофшоризації.

Мета кваліфікаційної бакалаврської роботи: опис теоретичних та структурних основ офшорних зон, сучасних особливостей офшорних юрисдикцій та ключових стратегій подолання негативних наслідків офшорних юрисдикцій.

Конкретні завдання, які здобувач повинен виконати для досягнення поставленої мети:

У розділі 1 проаналізувати історію виникнення офшорних зон, визначити теоретичні аспекти офшорних зон: їхню сутність, ознаки та класифікацію, проаналізувати юридичне регулювання офшорних зон.

У розділі 2 проаналізувати сучасну офшоризацію бізнесу, дослідити активізацію міжнародного співробітництва у сфері координації офшорного бізнесу, визначити офшорні схеми ведення бізнесу та схеми виводу коштів у офшори.

У розділі 3 проаналізувати розвиток офшорного бізнесу на Карибських островах, визначити офшорних механізмів на стабільність економіки та фінансову безпеку Карбів, проаналізувати та визначити перспективи розвитку офшорного бізнесу в Карибах

Завдання підготував

науковий керівник

_____ (підпис)

_____ (ініціали, прізвище)

« ____ » _____ 20__ р.

**Завдання
здобувач**

одержав

(підпис)

(ініціали, прізвище)

«_____» _____ 20__ р.

Реферат

Кваліфікаційна магістерська робота містить 78 сторінок, 4 таблиці, список використаних джерел з 51 найменувань, додатки.

Офшорні зони в міжнародних економічних відносинах

Об'єктом дослідження є формування та функціонування офшорних зон у міжнародних економічних відносинах.

Предметом дослідження є науково-методологічні засади та методичний інструментарій для виявлення сучасних тенденцій зростання офшорного бізнесу та перспектив розвитку офшорних зон у країнах Карибського басейну.

Мета кваліфікаційної бакалаврської роботи – опис теоретичних та структурних основ офшорних зон, сучасних особливостей офшорних юрисдикцій та ключових стратегій подолання негативних наслідків офшорних юрисдикцій.

Відповідно до поставленої мети були визначені такі *завдання*:

- Проаналізувати історію виникнення офшорних зон;
- визначити сутність офшорних зон та їх класифікацію;
- визначити юридичне регулювання діяльності офшорних зон;
- окреслити сучасну офшоризацію бізнесу;
- дослідити міжнародне співробітництво у сфері координації офшорного бізнесу;
- проаналізувати схеми виводу коштів у офшори;
- охарактеризувати ключові бізнес-схеми з використанням офшорних компаній;
- дослідити еволюцію офшорних зон у країнах Карибського басейну;
- проаналізувати вплив діяльності офшорних зон на країни Карибського басейну;

- спрогнозувати перспективи офшорного бізнесу в Карибах.

Практичне значення отриманих результатів.

Рік виконання кваліфікаційної бакалаврської роботи 2023

Рік захисту роботи 2023

Ключові слова: Офшорні зони, офшорний бізнес, міжнародна економіка, міжнародні економічні відносини, Карибські острови

В і д г у к

**про кваліфікаційну бакалаврську роботу здобувача факультету
міжнародної економіки і менеджменту освітньо-професійної програми
«Міжнародні економічні відносини»**

Борте Єлизавети Ігорівни

(прізвище, ініціали здобувача вищої освіти)

на тему: **«Офшорні зони в міжнародних економічних відносинах»**

(назва теми)

1. Обґрунтування актуальності обраної теми, витриманість логічного ланцюга тема-об'єкт-предмет-мета-завдання-висновки, відповідність побудови роботи її назві, взаємозв'язок назв розділів та підрозділів (0-10 балів): **10 балів.**
2. Рівень аналізу та повноти розгляду теоретичних концепцій, понятійного апарату досліджуваної предметної галузі; якість аналізу бібліографічних джерел; достатність глибини теоретичних досліджень за темою; цінність теоретичних висновків (0-10 балів): **5 балів.**
3. Якість та глибина проведених аналітичних досліджень, застосування аналітичних розрахунків, якісного та кількісного аналізу, відповідність методів і засобів досліджень меті й завданням дослідження, коректність інтерпретації результатів дослідження (0-15 балів): **10 балів.**
4. Оцінка результатів досліджень; обґрунтування напрямів, наявність альтернативних підходів до вирішення досліджуваної проблеми, можливість впровадження результатів дослідження, рівень обґрунтування запропонованих рішень (0-15 балів): **10 балів**

5. Чіткість, обґрунтованість, практичне значення, можливість реалізації висновків (0-10 бал.): **10 балів.**

6. Оформлення роботи та дотримання графіку виконання БДР (0-10 балів): **5 балів.**

7. Позитивні сторони дипломної роботи: досліджено ознаки та класифікацію офшорних зон, частково описані офшорні схеми ведення бізнесу та схеми виводу коштів у офшори

8. Недоліки роботи: не в повній мірі розкрито юридичне регулювання офшорних зон у світі, поверхнево проаналізований розвиток офшорного бізнесу на Карибських островах, робота містить малу кількість статистичних даних, порушені графіки виконання БДР.

Загальна оцінка кваліфікаційної бакалаврської роботи (0-70 балів): **50 балів.**

Допущення КБР до захисту перед ЕК: робота відповідає вимогам до бакалаврських робіт і допускається до захисту з 50 балами.

Науковий

керівник _____

к.е.н.,

доцент _____

(посада, учене звання, науковий ступінь)

Тимків. І.В.

(підпис)

(прізвище, ініціали)

“_30_” __травня_____ 2023__ р

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ОФШОРНИХ ЗОН.....	5
1.1. Історія виникнення офшорного бізнесу.....	5
1.2. Офшорні зони: поняття, ознаки, класифікація.....	14
1.3. Юридичне регулювання офшорних зон у світі.....	23
РОЗДІЛ 2. МІЖНАРОДНИЙ ОФШОРНИЙ БІЗНЕС.....	27
2.1. Сучасна офшоризація бізнесу.....	27
2.2. Активізація міжнародного співробітництва у сфері координації офшорного бізнесу.....	34
2.3. Офшорні схеми ведення бізнесу та схеми виводу коштів у офшори.....	40
РОЗДІЛ 3. МОЖЛИВОСТІ ОФШОРНИХ ЗОН НА КАРИБСЬКИХ ОСТРОВАХ.....	46
3.1. Розвиток офшорного бізнесу на Карибських островах.....	46
3.2. Вплив офшорних механізмів на стабільність економіки та фінансову безпеку Карбів.....	55
3.3. Перспективи розвитку офшорного бізнесу в Карибах.....	61
ВИСНОВКИ.....	68
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	73
ДОДАТКИ.....	78

ВСТУП

Актуальність теми. Протягом останніх кількох десятиліть значення офшорних фінансових операцій у світовій фінансовій системі зросло. Обсяг фінансових операцій і кількість міжнародних фінансових установ зросли, проте в урядових, наукових і комерційних колах ставлення до цього явища дещо неоднозначне. Хоча уряди розглядають певні види офшорних фінансових операцій як засіб ухилення від сплати податків та відмивання грошей, вони міцно вкоренилися в практику управління міжнародним бізнесом.

У зв'язку з широким використанням офшорних корпорацій у комерційній діяльності, країнам з різним рівнем соціально-економічного розвитку необхідно зайняти тверду позицію щодо цього питання.

Мета дослідження представляє собою опис теоретичних та структурних основ офшорних зон, сучасних особливостей офшорних юрисдикцій та ключових стратегій подолання негативних наслідків офшорних юрисдикцій.

Завдання дослідження:

- Проаналізувати історію виникнення офшорних зон;
- визначити сутність офшорних зон та їх класифікацію;
- визначити юридичне регулювання діяльності офшорних зон;
- окреслити сучасну офшоризацію бізнесу;
- дослідити міжнародне співробітництво у сфері координації офшорного бізнесу;
- проаналізувати схеми виводу коштів у офшори;

- охарактеризувати ключові бізнес-схеми з використанням офшорних компаній;
- дослідити еволюцію офшорних зон у країнах Карибського басейну;
- проаналізувати вплив діяльності офшорних зон на країни Карибського басейну;
- спрогнозувати перспективи офшорного бізнесу в Карибах.

Об'єктом дослідження є формування та функціонування офшорних зон у міжнародних економічних відносинах.

Предметом дослідження виступають науково-методологічні засади та методичний інструментарій для виявлення сучасних тенденцій зростання офшорного бізнесу та перспектив розвитку офшорних зон у країнах Карибського басейну.

Методи дослідження. Роботу виконано на основі загальнонаукових та спеціальних методів наукового пізнання, які об'єднані системним підходом, що дозволило з'ясувати сутність досліджуваних явищ і процесів з урахуванням зв'язків, які між ними виникають. Застосовувалися діалектичний, функціональний, системно-структурний, порівняльно-правовий, моделювальний методи. Не були винятком і такі методи: аналізу і синтезу, дедукції та індукції, які використовувалися під час визначення особливостей фінансово-правового регулювання офшорних механізмів за законодавством України і при розробці пропозицій щодо його вдосконалення.

Інформаційну базу дослідження становлять законодавчі акти та нормативні документи, що регламентують регулювання офшорних механізмів в Україні та закордоном; теоретичні та практичні розробки науковців, монографії, автореферати докторських та кандидатських дисертацій, посібники, збірники наукових праць, матеріали наукових конференцій, фахові та періодичні видання, Інтернет-ресурси.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ОФШОРНИХ ЗОН

1.1. Історія виникнення офшорного бізнесу

Галузь фінансового сектору, що називається офшорним банкінгом, бере свій початок у Відні, Австрія.

Коли на Віденському конгресі 1815 року було проголошено нейтралітет Швейцарії, офшорна банківська справа зародилася.

Однак, згідно з іншими свідченнями, офшорна банківська справа почалася на французьких Нормандських островах.

Незважаючи на парадокси, одне можна сказати напевно: потреба людей знайти безпечний притулок для своїх багатств - це те, що породило офшорну банківську діяльність.

Заможні сім'ї та бізнесмени в постнаполеонівській Європі визнали необхідність знайти безпечне місце для зберігання своїх багатств, що постійно зростали. Політичні заворушення та постійні економічні негаразди характеризували цей період в Європі.

Зі зростанням кількості заможних родин оподаткування перетворилося на найпростіший і найпродуктивніший спосіб для правлячого класу зібрати додаткові кошти на війни та розкішний спосіб життя.

Європейські королівства, імперії та території в цей період стягували більше податків, не пропонуючи порівнянних послуг, таких як безпека. Багаті люди були змушені захищати свої статки, що занепадали, за кордоном

через поширену незахищеність, спричинену соціальною нерівністю та надмірним оподаткуванням.

Банкіри на північно-західних островах Франції скористалися розчаруванням європейських надбагатіїв, заохочуючи їх вкладати свої статки в їхні установи, щоб ті могли скористатися надійним захистом активів, дешевшим оподаткуванням і банківською довірою в середині XIX століття.

Незабаром відомі європейські родини, бізнесмени та члени королівських родин почали відкривати рахунки в цих установах, оскільки офшорний банкінг став доступним для заможних людей.

Офшорні фінансові установи мають видатну історію захисту багатства іноземних інвесторів від ірраціонального фінансового регулювання та контролю, соціально-економічних заворушень та карального оподаткування з боку режимів, серед інших загроз. Перші офшорні банки були створені у Відні та на островах Чанель.

Менші "офшорні юрисдикції" намагалися скористатися перевагами необмеженого потоку грошей на маленькі острови, які перетворювалися на податкові гавані в результаті ефекту "сніжного кома".

Прагнення до сильного фінансового регулювання та безпечної банківської практики значно прискорило зростання банківських організацій, що надають такі фінансові послуги.

Словосполучення "офшорний банкінг" вперше було використано в цей час для позначення невеликих офшорних фінансових центрів і податкових гаваней, які забезпечували надійний, безпечний і анонімний банкінг, що підтримувався надійними фінансовими і регуляторними процесами.

Вважається, що на початку 20-го століття елітний офшорний банкінг поширився з Європи на решту світу.

Більше установ було засновано в регіонах із сильною економікою та стабільними урядами, оскільки заможні люди та інвестори з усього світу з'їжджалися туди, щоб скористатися перевагами офшорних податкових гаваней.

Завдяки готовності банків адаптувати свою фіскальну політику, щоб забезпечити вкладникам фантастичні вигоди, а потенційним інвесторам - чудовий притулок для збереження своїх грошей, цей тип банківських послуг швидко набув популярності в діловому світі.

Послаблення обмежень на реєстрацію компаній у штаті Делавер у 1889 році та швидкий занепад Британської імперії наприкінці 19 століття сприяли зростанню офшорних банківських послуг.

З того часу офшорний банкінг перетворився з нової технології, що використовувалася комерсантами для прискорення потоку інвестиційного капіталу, на спірне питання для громадськості, ЗМІ та урядів.

На рубежі 20-го століття в юрисдикціях з низьким або нульовим оподаткуванням по всій Європі працювали сотні добре відомих офшорних банків.

Ці банки надавали власникам внутрішніх рахунків неперевершені переваги та привілеї, і в міру того, як конкуренція між ними зростала, все більше людей отримували доступ до послуг, а вимоги до них поступово знижувалися.

Безперечно, саме на островах були засновані перші офшорні банки. Однак, всупереч тому, що часто повідомляють ЗМІ, не всі офшорні банки розташовані виключно на островах.

Насправді, за даними AdvisoryHQ, Великобританія та США є домом для найбільших і найвпливовіших офшорних юрисдикцій, що існують сьогодні.
[40, 41]

Жодна країна не змогла використати Швейцарію як військову базу або вторгнутися на її територію після здобуття нею свободи, яка вважається каталізатором розвитку офшорних фінансів на початку 19 століття.

З прийняттям Швейцарського банківського закону в 1934 році Швейцарія відіграла ще одну важливу роль в історії офшорного банкінгу більш ніж століття потому.

Це правило забороняло банкам надавати органам влади доступ до рахунків та особистої інформації про своїх клієнтів, якщо вони не виконали певний набір вимог.

У 1925 році Велика Британія запровадила законодавство, яке спростило для своїх резидентів користування фінансовими трастовими послугами та приховування своїх фінансових операцій.

Чотири роки по тому, у 1929 році, важливе рішення лондонського суду докорінно змінило ставлення світу до офшорних банківських послуг.

У зв'язку з використанням офшорних банківських послуг у країні суд постановив, що єгипетська Delta Land and Investment, фірма зі штаб-квартирою в Каїрі, але лондонською реєстрацією, була звільнена від сплати податків уряду Великої Британії.

Це рішення вважають єдиною значущою подією, яка створила прецедент ухилення від сплати податків і спричинила стрімке зростання офшорного банкінгу в країні та в усьому світі.

Після цього рішення лондонський Сіті став провідним постачальником офшорних фінансових послуг і консультацій.

Британський фунт, однак, втратив цінність через вплив іноземних фірм і приватних осіб, які працювали у Великій Британії без сплати податків.

В результаті британський уряд був змушений заборонити місцевим банкам надавати кредити закордонним фірмам та особам.

Однак, саме за останні 70 років численні невеликі країни перетворилися на міжнародні фінансові центри (МФЦ). Незважаючи на те, що вони мають різне історичне минуле і пропонують різні фінансові послуги та продукти, МФЦ пройшли схожий шлях розвитку.

Золотий стандарт, кілька зон вільної торгівлі (Британська імперія, Французька колоніальна імперія, американська зона впливу) та транснаціональні корпорації, включаючи банки, що обслуговували міжнародний бізнес, такі як First National City Bank (попередник Citibank), компанії, що виробляли споживчі товари, такі як Unilever, та видобувні компанії, такі як Royal Dutch/Shell, були наріжними каменями міжнародного фінансового порядку, що існував до Першої світової війни. До кінця Другої світової війни нацистські та радянські спроби автаркії, тарифні війни, Велика депресія та ліквідація закордонних активів Великої Британії для оплати обох світових воєн зруйнували цей фінансовий порядок.

Завдяки Плану Маршалла та військовим витратам США за кордоном, новий світовий фінансовий порядок, побудований на Бреттон-Вудській системі, створеній у 1944 році, влив мільйони доларів у світову економіку. Оскільки країни, що постраждали від війни, купували засоби виробництва для відновлення своїх економік, Сполучені Штати пережили бум експорту. Зворотна міграція з нових незалежних колоній Великої Британії стала результатом деколонізації, коли колишні колоністи, що поверталися, шукали британські банківські та фінансові послуги в межах стерлінгової зони, але за межами високих податкових режимів Великої Британії. Цей попит зріс у 1960-х роках, коли в більшості країн, що розвиваються, різко зросли граничні ставки оподаткування, а Сполучені Штати почали докладати зусиль, щоб обмежити іноземний доступ до американських ринків капіталу за допомогою

добровільних обмежень та обов'язкових заходів, таких як Закон про зниження відсоткових ставок. В результаті виник ринок євродоларів, який базується в лондонському Сіті, але використовує зв'язки з юрисдикціями, пов'язаними з Великою Британією, а не з самою Великою Британією.

Ця обставина відкрила двері для регіонів, які мали давні зв'язки з важливими економіками, але не керувалися їхніми правилами. Ці країни мали примітивні фінансові системи для підтримки таких секторів, як туризм на Багамських островах або нафтопереробка в Кюрасао. До них належали Бермудські острови та інші британські та голландські карибські колонії в Америці, острів Мен і Нормандські острови в Європі, а також Гонконг в Азії. Ці території не мали високих ставок прямого оподаткування і були напівавтономними, тому на них не поширювалися внутрішні вимоги щодо банківських резервів, які накладалися на банки Великої Британії та США у себе в країнах.

Такі юрисдикції, як Джерсі та Багамські острови, створили банківські фінансові установи, які легально проводили операції за межами внутрішнього законодавства Великої Британії та США, оскільки вони були близькі до важливих фінансових ринків і мали належну комунікаційну інфраструктуру. Такі юрисдикції, як Кюрасао, використовували податкові угоди, такі як поширення в 1955 році дії угоди між США і Нідерландами на закордонні нідерландські володіння, щоб створити подібні можливості. Інші, такі як Кайманові острови, спеціально планували розбудовувати свої фінансові сектори за підтримки британських колоніальних чиновників, які шукали довгострокові схеми розвитку. У цей ранній період розвитку уряди фактично створили "обгороджений простір" для залучення економічної активності, захистивши його від податків та обмежень інших юрисдикцій.

Погіршення стану Бреттон-Вудської системи та її розпад у 1971 році відкрили нові можливості. Виникла необхідність знайти стратегії захисту від

підвищених валютних ризиків, пов'язаних з плаваючими обмінними курсами, після того, як Великобританія різко скоротила розмір стерлінгової зони в 1972 році і скасувала обмеження на рух капіталу та обміну валют у 1979 році. Банкрутства американського Національного банку Франкліна та німецького Герштатт Банку в 1974 році є прикладами того, як національні фінансові режими намагалися зменшити ризики фінансових установ. Тим часом кроки з відновлення міжнародного фінансового порядку, такі як Базельська угода 1988 року, мали незначний безпосередній вплив на офшорні юрисдикції. Міжнародна увага була зосереджена на ризиках розширення міжюрисдикційних банківських операцій, транскордонних споживчих інвестиційних фондів (як показав крах Investors Overseas Service Бернарда Корнфілда), а також на невикладах і реструктуризаціях, спричинених масовим розширенням міжнародного кредитування країн, що розвиваються, в 1970-х роках.

З розвитком цих фінансових центрів зростали також юридичні, бухгалтерські та інші сектори фінансових послуг. На початку 1970-х років Кайманові острови приваблювали випускників Оксбриджу, які працювали на підприємствах Сіті, хоча в 1960 році там взагалі не було адвокатів. Такому розвитку подій, безсумнівно, сприяли складні економічні обставини, перебої в електропостачанні та страйки, що охопили Британію в той час. Ці невеликі острівні фінансові центри почали розглядати можливість просування вгору по фінансовому потоку в 1970-х і 1980-х роках після того, як придбали цей трудовий потенціал. Збільшуючи обсяги транзакцій і відсоток тих транзакцій, які відбувалися в їхніх юрисдикціях, вони прагнули підвищити прибутки. Таким чином, ці центри почали перетворюватися з офшорних податкових та регуляторних гаваней на місця, де місцеве законодавство сприяло збільшенню вартості транзакцій.

Одним із прикладів є страхові ринки в інших країнах. У 1930-х роках Бермудські острови почали відігравати роль офшорної юрисдикції. Фред

Рейсс, американський юрист, який заснував сектор кептивного страхування на Бермудських островах на початку 1960-х років, поклав початок пізнішим, більш складним операціям. Прийнявши закон про страхування та ініціювавши перші кроки з регулювання офшорного страхування, Кайманові острови переконали Гарвардську лікарняну систему розмістити там свій кептивний страховий поліс на випадок медичної недбалості.

У 1980-х роках фондова індустрія прагнула створити подібну правову інфраструктуру, що змусило ці юрисдикції ухвалити закони та розширити регуляторну інфраструктуру на їхню підтримку. Ці закони уможливили нові типи транзакцій і відсіяли недобросовісних учасників, зробивши ці юрисдикції привабливими для легального бізнесу. Наприклад, Багамські острови ухвалили майже 20 основних законів, пов'язаних з фінансовими послугами, у 1980-х і 1990-х роках. Вони створили або переглянули правові рамки для регулювання банківської діяльності, компаній та інших суб'єктів господарювання, фондів, страхування і трастів, а також створили інфраструктуру для співпраці з міжнародними правоохоронними органами з метою припинення відмивання грошей і боротьби з корупцією. Інші офшорні юрисдикції здійснили аналогічне розширення своєї правової інфраструктури.

Офшорні країни також розробили свою регуляторну базу, створивши автономні регуляторні організації, незалежні від уряду, і розділивши регуляторну та рекламну діяльність. Цей підхід рано прийняв Гернсі, який створив Комісію з фінансових послуг Гернсі в 1987 році. Інші швидко перейняли цей досвід. Практика найму необхідних фахівців з-поза меж юрисдикції використовувалася урядами британських колоній та країн Співдружності для надання експертної допомоги цим новим регуляторним органам. Це давало доступ до професіоналів, добре відомих і надійних у всьому світі. Співробітник Служби фінансового регулювання Великої Британії, канадський банківський наглядач і старший партнер KPMG Peat Marwick у відставці були серед шести членів першого правління Валютного

управління Кайманових островів (створеного в 1997 році); троє з них отримали нагороди від уряду Великої Британії. Юрисдикції також розпочали індивідуальний обмін інформацією з іншими юрисдикціями на основі договорів (наприклад, Договір про взаємну правову допомогу, укладений у 1980-х роках між Великою Британією від імені Кайманових островів та Сполученими Штатами).

Розвиток цих юрисдикцій як місць, де транзакції отримують додаткову вартість, а мішки з готівкою більше не є бажаними, значною мірою став результатом інвестицій у місцеву правову та регуляторну інфраструктуру. Офшорне законодавство тепер пропонує ширший спектр кращих бізнес-структур, ніж ті, що доступні на суші, і виходить за рамки простого уникнення законів або податків на суші. Наприклад, у 1997 році Гернсі першим почав використовувати захищену форму бізнесу для страхування. Інші юрисдикції швидко прийняли це законодавство, і воно також почало використовуватися для збору грошей. Матеріальний (а не лише процесуальний) Закон Джерсі про трасти від 1984 року створив нормативну базу, яка підвищила впевненість у результатах і збільшила привабливість трастів для клієнтів з юрисдикцій, що не належать до системи загального права. Крім того, цю концепцію прийняли й інші офшорні фінансові центри.

До кінця 1990-х років успішні офшорні країни забезпечували особливу цінність своїм транзакціям, а також відігравали певну роль у більш складному глобальному регуляторному середовищі. Конкурентоспроможність офшорів викликала занепокоєння наземних юрисдикцій тим, що їхні регуляторні зусилля та бюджетна незалежність підриваються. У 1998 році офшорні юрисдикції намагалися врегулювати те, що вони називали "шкідливими податковими практиками", як поодинці, так і колективно, використовуючи ОЕСР для координації своїх зусиль.

Міжнародні регуляторні зусилля спочатку були зосереджені на зменшенні податкової бази та боротьбі з відмиванням доходів, отриманих злочинним шляхом, але після 11 вересня вони переключилися на питання безпеки. Для того, щоб конкурувати за бізнес в умовах більш жорсткого регуляторного середовища, МФК повинні були продовжувати розвивати свої правові системи. Наприклад, на Багамських островах було прийнято більше десяти важливих законів для оновлення існуючих законів і задоволення нових міжнародних потреб, що з'явилися після 2001 року. Міжнародні фінансові корпорації також були змушені виділяти ресурси на зв'язок з новими регуляторними структурами, такими як MoneyVal для європейських юрисдикцій або Карибська група з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей для юрисдикцій Карибського басейну, а також з приватними організаціями, що встановлюють стандарти, такими як Міжнародна організація комісій з цінних паперів та Міжнародна асоціація органів страхового нагляду. Юрисдикції витрачали більше грошей, не отримуючи при цьому жодних еквівалентних переваг чи вигод.

У 2020-х роках МФК працюватимуть у складних умовах. Вони повинні будуть відповідати новим міжнародним критеріям, включаючи зростаючу зацікавленість у формуванні публічних реєстрів бенефіціарних власників, а також продовжувати розробляти нові продукти, щоб залишатися конкурентоспроможними. Жоден орган влади, як наземний, так і офшорний, ще не створив точного і публічного реєстру через достатню складність завдання. Новітня хвиля міжнародних законів посилить тиск на МФК з метою стандартизації їхніх продуктів і підвищить вартість ведення бізнесу. МФК повинні працювати разом, щоб захистити свою автономію від зростаючої регуляторної бази і не дозволити своїм конкурентам, які працюють на суші, зарегулювати їх до повного зникнення. Хоча МФК самі по собі є успішними інноваторами, міжорганізаційна співпраця все ще

перебуває в зародковому стані. Розширення їхньої здатності співпрацювати та конкурувати є наступним викликом у їхньому розвитку.

1.2. Офшорні зони: поняття, ознаки, класифікація

Офшор - у перекладі з англійської "поза межами". Під офшорною зоною розуміють державу (частину держави), на території якої іноземні компанії (нерезиденти) здійснюють операції з іноземними фізичними або юридичними особами (нерезидентами) в іноземній для цієї країни валюті - за повної відсутності втручання в їхню діяльність (або за умови мінімального втручання) з боку держави, яка створила офшорну зону.

Основна мета офшорних зон - створити атмосферу, сприятливу для міжнародної торгівлі, інвестицій та фінансових операцій, включаючи банківські, страхові послуги та послуги з управління інвестиціями. Офшорні зони часто мають низькі або навіть нульові податкові ставки, м'які фінансові правила, а також приватне банківське та комерційне законодавство.

Люди та компанії часто використовують офшорні зони, щоб зменшити свої податкові зобов'язання, захистити свої активи від претензій або кредиторів, а також вести бізнес більш адаптивно та економно. Офшорні зони, однак, також пов'язані з незаконною діяльністю, такою як відмивання грошей, ухилення від сплати податків та шахрайство. Як наслідок, останнім часом посилюється регуляторний нагляд і правозастосування.

Термін "офшор" уперше з'явився в одній із газет США наприкінці 1950-х років. Йшлося про фінансову організацію, яка уникла урядового контролю шляхом географічної вибірковості. Інакше кажучи, компанія перемістила діяльність, яку уряд США бажав контролювати і регулювати, на територію зі сприятливим податковим кліматом. Таким чином, термін "офшор" містить у собі не тільки юридичне поняття, а й економіко-географічне. Офшорні схеми не є сучасним явищем, їх використовують ще з часів стародавніх Афін, коли

було запроваджено двовідсотковий імпорнтний та експортний податок. Щоб уникнути сплати податків, грецькі та фінікійські купці почали об'їжджати територію Афін у двадцять миль. Незабаром податковими притулками стали виступати прилеглі дрібні острови, куди завозили без сплати мита і податків контрабандні товари.

У економічному довіднику А. Амбарцумова і С. Стерлігова «1000 термінів ринкової економіки» сказано: «офшор – термін, що застосовується для характеристики світових фінансових центрів, а також для деяких видів банківських операцій». Інше, більш повне визначення цього терміну можна знайти у «Великому енциклопедичному словнику»: «офшор (англ. Off-shore – знаходиться на відстані від берега, поза територією країни) – території, що представляють пільговий режим (зниження податків, звільнення від валютного контролю і тощо) для фінансово-кредитних операцій з іноземними учасниками і в іноземній валюті » [42,с.243].

У сучасній літературі та діловому обігу поряд із терміном "офшорна зона" використовують як синоніми також поняття "податковий притулок", "податкова гавань". Ці поняття належать до різних об'єктів і їх ототожнення недоцільне. У строгому сенсі, майже будь-яку країну світу можна розглядати як податковий притулок у тому відношенні, в якому вона надає стимули нерезидентним (немісцевим) компаніям з метою сприяння їм в інвестуванні капіталу.

Головною ознакою офшорної зони є звільнення нерезидентів, які діють на даній території від податків, або надання їм податків, або ж надання їм податкового навантаження.

Особливістю офшорної юрисдикції є не тільки, а подекуди й не стільки низький рівень оподаткування взагалі, а й поширення пільгового режиму винятково на нерезидентні компанії, які не здійснюють діяльності на території юрисдикції, та, що найважливіше, забезпечення ефективного

режиму фінансової секретності. Саме ці ознаки є визначальними для характеристики офшорних зон. На думку деяких фахівців, термін "юрисдикція фінансової секретності" є більш вдалим для опису поєднання корпоративної та банківської секретності з податковими пільгами.

Детальні особливості офшорних зон.

Оподаткування. Багато офшорних юрисдикцій стягують податки. Однак усі вони або не стягують прибутковий податок узагалі, або стягують його тільки з певних категорій доходу, або стягують податок нижчий, ніж у тій країні, де платники є податковими резидентами. Відсутність прибуткового податку, як правило, є частиною політики залучення іноземного капіталу. У низці випадків прибутковий податок не запроваджується через бідність значної частини населення. Багато податкових притулків у басейні Карибського Моря являють собою невеликі, малорозвинені країни з бідними жителями. У цих умовах країна може мати значно більший дохід за низького рівня податків і зборів.

Важливою особливістю більшості офшорних територій умовою надання пільгового податкового режиму є виконання вимоги щодо проведення ділових операцій за межами країни, де офіційно зареєстрована офшорна компанія. Законодавство, як правило, наказує, щоб управління офшорною компанією, включно з заснуванням функціонуючого офісу, також здійснювалося за межами території реєстрації.

Фінансова секретність. Певний рівень секретності є характерним як для офшорних юрисдикцій, так і для інших країн. Однак більшість країн не захищають цю інформацію від розслідування правоохоронними органами іноземної держави, особливо, коли розслідування здійснюється відповідно до міжнародного договору.

Особливістю офшорних юрисдикцій є наявність надмірно жорстких правил захисту банківської та комерційної таємниці. Вони відмовляють у порушенні своїх бар'єрів секретності навіть тоді, коли є серйозне порушення законів іншої країни. З цієї точки зору розрізняють дві категорії офшорних юрисдикцій:

- країни, які відмовляють у послабленні своєї секретності, незважаючи на використання режиму секретності в злочинних цілях.

- країни, які дозволяють законні розслідування в належних випадках.

Ступінь секретності та масштаб цих обмежень різні в різних країнах. Наприклад, Бермуди розмежовують ухилення від сплати податків та інші злочинні діяння. Вони сприяють правоохоронним органам інших країн у розслідуванні неподаткових злочинів, але відмовляють у співпраці у випадках ухилення від сплати податків. У багатьох країнах, таких як Багамські та Кайманові Острови, ступінь гарантованої секретності безпосередньо пов'язаний з типом статуту придбаної або ліцензованої корпорації. Ця секретність закладена або в загальному, або в статусному праві.

Секретність особливо забезпечується в країнах, які були або все ще є британськими колоніями. Багато юрисдикцій підтвердили або посилили кримінальні санкції за порушення секретності. Наприклад, 1976 року Кайманові Острови, які вже мали систему суворої банківської секретності, посилили свої закони за допомогою додавання значних санкцій проти осіб, які розкривають більшу частину банківської та комерційної інформації.

Валютний контроль. Офшорні юрисдикції мають, як правило, систему подвійного валютного контролю. В її основу покладено відмінність між резидентами і нерезидентами, а також між національною та іноземною валютами. Загальне правило таке: резиденти піддаються валютному

контролю, а нерезиденти валютному контролю не піддаються. Однак нерезиденти піддаються звичайному контролю щодо місцевої валюти. З компанією, створеною в офшорній юрисдикції, що належить нерезидентам і здійснює свою діяльність поза юрисдикцією, поводяться як з нерезидентною з точки зору валютного контролю. Відповідно, іноземна особа може сформувати компанію в країні податкового притулку для здійснення бізнесу в інших юрисдикціях. У цьому випадку компанія не буде піддаватися валютному контролю в податковому притулку остільки, оскільки вона не здійснює операції у валюті інших юрисдикцій і не займається бізнесом у цій офшорній юрисдикції.

Комунікації. Більшість офшорних юрисдикцій мають чудові засоби зв'язку, особливо хороші телефонні, кабельні та телексні послуги зв'язку для з'єднання їх з іншими країнами. Багато хто має також чудовий повітряний зв'язок.

Наприклад, Кайманові Острови мають чудові телефонні та телексні засоби зв'язку. Можна зателефонувати безпосередньо на Кайманові Острови зі Сполучених Штатів і Канади. Є щоденні безпосадочні авіарейси між Майамі та Каймановими Островами і пряма лінія між Х'юстоном і Гранд Кайманом. Використання англійської мови як основної мови в Карибських юрисдикціях і їхня близькість до території США також сприяють тому, щоб робити їх особливо привабливими для жителів США і Канади.

Легкість доступу до зарубіжної банківської системи. Використання офшорних юридичних осіб дає можливість розміщувати капітал у твердій валюті, в надійних банках, у стабільній країні. Великі секретарські компанії з визнаною міжнародною репутацією мають усталені зв'язки і мають у своєму розпорядженні можливість відкривати для своїх клієнтів рахунки в першокласних зарубіжних банках.

При цьому терміни "офшорна компанія", "офшорна зона", "офшорна діяльність" використовуються економістами для більш точного і повного вираження суті явища. Суб'єкт господарювання, зареєстрований у спеціально відведених місцях, відомих як офшорні зони, є офшорною компанією. Офшорною зоною називають географічно відокремлений регіон, провінцію або острів (півострів), де не діють деякі закони і правила країни юрисдикції або держави, в якій розташований офшор. Термін "офшорна діяльність" відноситься до бізнес-операцій, що здійснюються організаціями за межами кордонів будь-якої держави або території. Розширеним є таке розуміння офшорної компанії і офшорного бізнесу: «офшорний бізнес» – це бізнес, який здійснюється за межами даної юрисдикції, що має закордонні по відношенню до неї джерела доходу і тому підлягає у ній пільговому оподаткуванню

«Офшорна компанія» – це поняття, яке характеризує особливий організаційно-юридичний статус підприємства, що забезпечує йому максимальне зниження податкових втрат (у більшості випадків – до нуля). Такий статус звичайно пов'язаний з вимогою проведення ділових операцій за межами юрисдикцій, де дана офшорна компанія офіційно зареєстрована [43, с.7].

У першу чергу відбувається залучення клієнтів тим, що вони мають низький рівень оподаткування, дуже сприятливий валютно-фінансовий режим, або практикується його повна заміна на фіксований платіж. Важливою обставиною є високий рівень таємності будь-якої комерційної і банківської діяльності. А це - можливість довірчого керування акціями офшорної компанії за допомогою місцевих номінальних власників - анонімність реальних власників компанії, [43, с.17].

Держава переслідує стратегічні цілі, створюючи офшорні групи:

1. Економічні цілі:

- залучення іноземних інвестицій;
- зростання валютних надходжень в економіку всієї країни або її окремого регіону від реєстраційних засобів.

2. Соціальні цілі:

- прискорення розвитку країни в цілому чи конкретної її території;
- підвищення зайнятості та рівня доходів населення;
- створення висококваліфікованої робочої сили за рахунок вивчення і впровадження на практиці світового досвіду в сфері організації, управління, фінансів;
- орієнтація культури менеджменту на світові вимоги до технології управління.

3. Науково-технічні цілі:

- впровадження провідних закордонних технологій, у галузі сучасних засобів зв'язку і банківської справи, насамперед інформаційних.

На практиці такі цілі можуть коригуватися в залежності від конкретної ситуації і типу офшорної юрисдикції. Наприклад, цілеспрямована податкова політика таких пільгових холдингових юрисдикцій як Нідерланди і Люксембург, привели до того, що вони не лише залучили значні додаткові кошти у свою економіку, а й самі стали найбільшими світовими інвесторами [44, с.12].

Кожна країна сама воліє вирішувати чи визнавати ту чи іншу офшорну зону, чи ні. Найбільш повний список офшорних зон, які визнає наша держава, приведений у «Переліку офшорних зон», утвердженому розпорядженням Кабінету Міністрів України від 14 березня 2001 р. N 79-р. зі змінами та доповненнями від 1 квітня 2005р № 82 та від 1 лютого 2006 р. № 44.(табл.1.1)

Таблиця 1.1

Перелік офшорних зон

Британські залежні території	Острів Гернси, Острів Джерсі, Острів Мен, Острів Олдерні
Близький Схід	Бахрейн
Центральна Америка	Беліз
Європа	Андорра, Гібралтар, Монако
Карибський регіон	Ангілья, Антигуа і Барбуда, Барбадос, Аруба, Багамські Острови, Бермудські острови, Британські Віргінські Острови, Віргінські Острови (США), Гренада, Кайманові Острови, Монтсеррат, Нідерландські Антильські Острови, Сент-Вінсент і Гренадіни, Пуерто-Ріко, Сент-Кітс і Невіс, Сент-Люсія, Співдружність Домініки, Теркс і Кайкос
Африка	Ліберія, Сейшельські Острови
Тихоокеанський регіон	Вануату, Маршальські Острови, Науру, Ніуе, Острови Кука, Самоа
Південна Азія	Мальдівська Республіка

Джерело: сформовано автором на основі [44]

Також виділяють градацію офшорів за рівнем надійності, тобто репутацією ділового центру. Значення фактора репутації має настільки значне, що керівник фінансової служби ОЕСР Дж. Овена вважає за необхідне виділяти добре і погано регульовані фінансові центри, а не говорити про офшори і неофшори. Добре керовані фінансові центри співпрацюють з іноземними податковими та іншими органами і мають високий рівень нагляду. Погано регульовані ж центри ховаються за секретністю. Низький рівень або нульові податки ще не є шкідливою податковою практикою.

У той же час, чим вище репутація, тим, як правило, обходиться дорожче обслуговування компанії в цій юрисдикції (необхідність ведення бухгалтерського обліку за міжнародними стандартами, обов'язковий аудит, ведення документообігу тощо).

Для оцінки репутабельності і благонадійності офшорних юрисдикцій можна використовувати деякі інші характеристики, такі як входження в «чорні списки» ФАТФ та ОЕСР, рівень нагляду та регулювання фінансової діяльності, а також присвоєні відомими рейтинговими агентствами кредитні рейтинги [17,с.55].

Інвестиційна привабливість різних офшорних зон залежить від умов реєстрації й оподаткування.

Рейтинг офшорних зон за ступенем їхньої надійності:

- Перша група: Гонконг, Сінгапур, Люксембург, Швейцарія, Дублін, Гернси, острів Мен і Джерсі.
- Друга група: Андорра, Бахрейн, Барбадос, Бермуди, Гібралтар, Лабуан, Макао, Мальта, Монако.
- Третя група: Ангілья, Антигуа і Барбуда, Аруба, Беліз, Британські Віргінські острова, Кайманові острова, острова Кука, Коста-Рика, Кіпр, Ліван, Ліхтенштейн, Панама, Багами й ін. [47]

1.3. Юридичне регулювання офшорних зон у світі

Офшорні юрисдикції з точки зору міжнародного правового статусу можуть бути охарактеризовані наступним чином:

Незалежні держави: Самоа, Ірландія, Кіпр, Мальта, Люксембург, Багамські острови, Сен-Панталеон і Невіс, Панама, Вануату, Сінгапур

Держави, асоційовані з більш великими державами: Монако з Францією, острови Кука і Ніуе - з Новою Зеландією, Ліхтенштейн зі Швейцарією

Території у складі держав або знаходяться в підпорядкуванні (володінні), але з широкими правами в сфері місцевого самоврядування: Гібралтар, Ангілья, Гернси, Мен, Бермудські острови, БВО, Кайманові острови, Монтсеррат, Терці і Кайкос (Великобританія); Антильські острови, Аруба (Нідерланди), Реюньйон, Гваделупа, Гвіана, Мартініка (Франція), Гонконг (Китай), Мадейра (Португалія), Лабуан (Малайзія)

Суб'єкти федеративних держав: Штати Вайомінг, Флорида (США), Делавер, кантони Цуг, Фрібург (Швейцарська Конфедерація)[47]

При цьому статус офшорних юрисдикції може змінюватися. Взагалі офшорні юрисдикції можна поділити на три види: країни з пільговим оподаткуванням, стовідсоткові офшорні зони та адміністративно-територіальні утворення з низьким рівнем оподаткування.

Крім того, офшорні компанії є дуже «зручним» інструментом, за допомогою якого вчинюється низка злочинів, пов'язаних з переміщенням валюти й інших цінностей за кордон, у тому числі здобутих злочинним шляхом, і подальшим їх використанням у різних цілях. За даними ДПАУ, в Україні щорічно «відмивається» до 40 % валового внутрішнього продукту, понад 80% коштів «відмивається» за рахунок несплати податків. Частина зазначених грошей «перекачується» за рубіж через офшорні компанії. [29]

За даними ФБР США, банківська система Кайманових островів існує виключно в цілях ухилення від сплати податків. У результаті розслідування з 1996 р. в американську казну вдалося повернути понад 50 млн. дол. з несплачених податків і штрафів.

Кримінальні офшорні банки нерідко пропонують різноманітні послуги (наприклад, незабезпечені чи фіктивні депозитні сертифікати з незвично високими відсотковими ставками, ощадні книжки з відсотком значно вищим, ніж ринкова ставка) [45, с.136].

Поширення набув випуск фіктивних чи незабезпечених векселів, депозитних сертифікатів та інших фінансових інструментів Використання фіктивних чеків для купівлі власності, підроблених чеків відомих міжнародних банків.

Хоча офшорна діяльність регулюється низкою міжнародних і національних законів, ці закони різняться залежно від країни та регіону. Ось кілька прикладів:

Міжнародні керівні принципи, встановлені Групою з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей (FATF) для припинення відмивання грошей і фінансування тероризму, відомі як правила боротьби з відмиванням грошей (AML) і фінансуванням тероризму (CTF). Після оцінки дотримання кожною країною цих правил FATF публікує публічні заяви, в яких зазначає країни, що не дотримуються цих правил.

Угоди про обмін податковою інформацією (ТІЕА) Це міжнародні угоди, двосторонні або багатосторонні, про обмін податковими даними з метою

припинення ухилення від сплати податків. Загальний стандарт звітності (CRS), створений ОЕСР і ратифікований більш ніж 100 країнами, є глобальним стандартом для автоматичної передачі інформації про фінансові рахунки.

Положення про фінансові послуги: Це федеральні закони, які контролюють діяльність банків, інвестиційних компаній, страхових компаній і корпорацій, що пропонують довірчі та фідучіарні послуги. Нормативні акти, що регулюють фінансові послуги, відрізняються в різних країнах, але часто включають захист прав споживачів, боротьбу з відмиванням грошей, пруденційний нагляд і вимоги до ліцензування.

Правила корпоративної прозорості: Щоб зупинити відмивання грошей, ухилення від сплати податків та інші незаконні дії, ці правила вимагають від компаній розкривати свою структуру власності, бенефіціарних власників та іншу відповідну інформацію. Директива про прозорість бенефіціарних власників була прийнята в ЄС, і кілька інших країн запровадили подібну політику.

З міркувань зовнішньої політики, національної безпеки або прав людини, санкції обмежують або забороняють певні види відносин з певними країнами, особами або організаціями. Національні уряди та багатосторонні органи, такі як Рада Безпеки ООН та ЄС, забезпечують дотримання законів про санкції.

Крім того, конкуренція в сфері офшорного бізнесу, а також інші зовнішні і внутрішні фактори постійно викликають нові законодавчі новації. Головними законодавчими актами, що визначають особливості тієї чи іншої класичної офшорної юрисдикції, як правило, є закони про компанії. Наприклад, юридичною базою для ведення офшорного бізнесу на Маврикії є: Закон про компанії 1984 р., Закон про діяльність офшорних компаній Маврикія 1992 р.; Закон про Компанії Міжнародного Бізнесу 1994.

Офшорний фінансовий центр в Західному Самоа почав функціонувати після затвердження парламентом відповідних законів: «Про міжнародні

компанії» (1987 р.), «Про міжнародні трасти» (1987 р.), «Про банки в офшорній зоні» (1987 р.), «Про трастових компаніях» (1987 р.) та «Про міжнародне страхування» (1988 р.) [46, с.99].

Крім того, офшорне законодавство постійно змінюється. Останнім часом на нього суттєво вплинули вимоги, висунуті світовим співтовариством і національними органами влади офшорних країн. Ці елементи сприяли встановленню нових правил, які гарантують подальшу участь офшорних юрисдикцій у світовій фінансовій системі. Так, за останні 15-20 років було закрито більшість офшорних банків у Науру, Палау та Вануату, а також офшорні фірми на Мальті та Кіпрі. Акції на пред'явника також були заборонені в багатьох юрисдикціях, і вже неможливо зареєструвати звичайні компанії з назвами, що стосуються страхової або банківської діяльності, які вимагають ліцензії в кожній цивілізованій країні.

Ірландія скасувала статус компаній-нерезидентів. На Нормандських островах і острові Мен посилений контроль номінальних директорів і введено ліцензування компаній, що надають трастові, секретарські і реєстраційні послуги.

Великі зміни відбуваються в законодавстві Кайманових островів. Банківський сектор Кайманових островів отримав престижну категорію ризику країни АА3 за оцінкою одного з провідних рейтингових агентств - Moody's, і тут зареєстровані 47 з 50 найбільших банків світу. Банківський сектор Кайманових островів дотримується рекомендацій Базельської комісії з нагляду за банківською діяльністю. Кайманові острови є членом Контролерів офшорних банків і Карибської групи банківських контролерів – обидві ці організації були створені під егідою Базельської комісії. Банки керуються у своїй діяльності принципом «знай свого клієнта». Ці правила були схвалені Податковим управлінням США, що дозволяє установам на Кайманових островах виступати в якості кваліфікованих посередників у відповідності з Правилами оподаткування шляхом відрахувань (США), введеними з 1 січня 2001 У лютому 2002 р. влади Кайманових островів підписали двосторонню

угоду про обмін інформацією з США. Питання про банківську таємницю на Кайманових островах було вирішено шляхом компромісного рішення, яким Податкове управління США одержало доступ до даним MasterCard та American Express громадян США, що мають офшорні активи на Кайманових островах. З липня 2005 р. банки Кайманових островів надають податковим органам країн ЄС інформацію про доходи від заощаджень податкових резидентів цих країн [47,с.19].

Загалом, офшорні зони підлягають більш суворому правовому контролю, з більшим акцентом на уникнення фінансових злочинів, заохочення податкової прозорості та покращення корпоративного управління. Щоб запобігти юридичним і репутаційним проблемам, громадянам і компаніям важливо знати і дотримуватися цих правил.

РОЗДІЛ 2. МІЖНАРОДНИЙ ОФШОРНИЙ БІЗНЕС

2.1. Сучасна офшоризація бізнесу

У світі існує приблизно 50 офшорних зон . Частка від загального світового бюджету, що знаходиться в офшорних зонах, складає від 9% до 10 %, а загальна сума понад 30 трлн. доларів США. Як вже зазначалось, офшорні зони найбільш часто розташовуються у маленьких країнах зі слабо розвиненою економікою, проте стійкою політикою (Багамських та Британських островах, Панамі, Домініці, Сейшельський островах). Розглянемо глобальні тренди використання ТНК офшорних зон. ТНК Америки утримують майже 2.5 млрд. доларів США у офшорних зонах, а це понад 290 компаній із 500 найбільших у США. Apple, Pfizer, Microsoft та General Electrics утримують більше четвертої частини [16, С.233]

Вже очевидно, що в офшорних фінансових центрах зосереджена значна кількість статків. Через те, що ці ТНК майже не платять податків, країни, в яких працюють власники ТНК-резиденти, не отримують значної частини цих

грошей. Як наслідок, бізнес швидко накопичує готівку, здобуваючи значну економічну, а іноді й політичну владу та створюючи своєрідну всесвітню фінансову мережу.

Таблиця 2.1

Обсяг прибутку, що утримуються ТНК США на офшорних рахунках

Компанія	Сума, що утримується в офшорних юрисдикціях, млн. дол. США	Кількість дочірніх компаній в офшорах
Apple	246,000	3
Pfizer	198,944	157
Microsoft	142,000	5
General Electric	42,000	22
International Business Machines	71,400	18
Johnson & Johnson	66,200	60
Cisco Systems	65,600	54
Merck	63,100	115
Google	60,700	1
Exxon Mobil	54,000	38
Procter & Gamble	49,000	32
Oracle	47,500	5
Citigroup	47,000	137
Chevron	46,400	8
Intel	46,400	14
PepsiCo	44,900	133
J.P. Morgan Chase & Co	38,400	170
Gilead Sciences	37,600	13
Amgen	36,600	9
Coca-Cola	35,500	14

Джерело: сформовано автором на основі [17; 18; 19]

Крім того, ТНК США з рейтингу «Fortune 500» утримують понад 2,6 трлн дол. США прибутку в офшорах. Про це повідомляють 293 компанії (59 % від загальної кількості). Лише чотири з цих компаній – Apple, Pfizer,

Microsoft і General Electric – становлять чверть від загальної суми. Усього 30 компаній із рейтингу «Fortune 500» – це 68 %, або 1,76 трлн дол. [17]

Використовуючи централізовану фінансову мережу, відому як OFC (Офшорний фінансовий центр), інвестори, банки та транснаціональні корпорації можуть бачити провідні групи офшорних зон, які вони найчастіше використовують.

Таблиця 2.2

Розміри накопичених капіталів станом на 2019 рік

Офшорний центр	Прямі іноземні інвестиції в OFC, млрд дол	Прямі іноземні інвестиції з OFC, млрд дол.	Портфельні інвестиції OFC, млрд дол
Багамські Острови	0,942	0,119	0,011
Бельгія	64,050	61,149	3,874
Бермудські Острови	0,73	31,045	0,917
Британські Віргінські Острови	44,244	56,019	
Гонконг	86,462	55,988	74,991
Ірландія	64,535	94,359	7,064
Кайманові Острови	57,383	40,377	4,859
Люксембург	5,615	1,372	109,944
Нідерланди	239,270	226,429	68,618
Сінгапур	82,039	36,330	23,890
Швейцарія	67,677	47,203	10,853

Джерело: сформовано автором на основі [49;50;51]

The Global Financial Centres Index (Індекс глобальних фінансових центрів, GFCI) протягом останніх років публікує дві доповіді на рік, що відображують процес розвитку та рейтинг головних фінансових центрів країни(табл. 2.3).

Таблиця 2.3

Топ -20 світових фінансових центрів за індексом GCFI

	GCFI 32		GCFI 31		Зміна в рангу	Зміна в рейтингу
	ранг	рейтинг	ранг	рейтинг		
Нью-Йорк	1	760	1	759	0	▲ 1
Лондон	2	731	2	726	0	▲ 5
Сінгапур	3	726	6	712	▲ 3	▲ 14
Гонконг	4	725	3	715	▼	▲ 10
Сан-Франциско	5	724	7	711	▲ 2	▲ 13
Шанхай	6	723	4	714	▼ 2	▲ 9
Лос-Анджелес	7	722	5	713	▼ 2	▲ 9
Пекін	8	721	8	710	0	▲ 11
Шеньчжень	9	720	10	707	▲ 1	▲ 13
Париж	10	719	11	706	▲ 1	▲ 13
Сеул	11	718	12	704	▲ 1	▲ 13
Чикаго	12	717	13	704	▲ 1	▲ 13
Сідней	13	716	23	682	▲ 10	▲ 34
Бостон	14	716	14	703	0	▲ 12
Вашингтон	15	715	15	702	0	▲ 12
Токіо	16	714	9	708	▼ 7	▲ 5
Дубай	17	713	17	691	0	▲ 21
Франкфурт	18	712	16	694	▼ 2	▲ 17
Амстердам	19	711	19	678	0	▲ 23
Женева	20	710	25	675	▲ 5	▲ 31

Джерело: сформовано автором на основі [37]

Нью-Йорк є головним фінансовим центром США та одним з найбільших у світі. Він займає лідируючі позиції в багатьох ключових категоріях, таких як фінансові послуги, інфраструктура, бізнес-клімат, глобалізація та конкуренція.

Лондон є головним фінансовим центром Великої Британії та одним з найбільших у світі. Він має великий вплив на міжнародні ринки та займає лідируючі позиції в багатьох ключових категоріях, таких як інфраструктура, бізнес-клімат, глобалізація та конкуренція.

Гонконг є ключовим фінансовим центром у Південно-Східній Азії та має сильний вплив на ринки Китаю. Він займає високі позиції в багатьох ключових категоріях, таких як інфраструктура, бізнес-клімат та глобалізація.

Сінгапур є фінансовим центром Південно-Східної Азії та має сильний вплив на ринки регіону. Він займає високі позиції в багатьох ключових категоріях, таких як інфраструктура, бізнес-клімат, глобалізація та конкуренція.

Шанхай є ключовим фінансовим центром у Китаї та має значний вплив на міжнародні ринки. Він займає високі позиції в категоріях глобалізації та інфраструктури.

Токіо є головним фінансовим центром Японії та має значний вплив на міжнародні ринки. Він займає високі позиції в категоріях інфраструктури та бізнес-клімату.

Дубай є ключовим фінансовим центром на Близькому Сході та має значний вплив на ринки регіону. Він займає високі позиції в категоріях інфраструктури та бізнес-клімату.

Сідней є головним фінансовим центром Австралії та має значний вплив на ринки регіону. Він займає високі позиції в категоріях інфраструктури та бізнес-клімату.

Сінгапур є ключовим фінансовим центром в Азії та має значний вплив на міжнародні ринки. Він займає високі позиції в категоріях глобалізації та інфраструктури.

Шенжень є фінансовим центром на південному сході Китаю та має швидкий розвиток в останні роки. Він займає високі позиції в категоріях інфраструктури та бізнес-клімату.

Бостон є головним фінансовим центром Нової Англії в США та має значний вплив на міжнародні ринки. Він займає високі позиції в категорії бізнес-клімату.

Чикаго є важливим фінансовим центром США та має значний вплив на ринки країни. Він займає високі позиції в категорії інфраструктури.

Загалом, аналіз інвестиційного ринку останніх років показує помітне сповільнення темпу розвитку головних ринків світу. Японія отримала спад 1.3% незважаючи на депозитні портфелі. Проте Азія(окрім Японії), показала значні, а, інколи, рекордні темпи розвитку. Але пониження темпів зумовлено економічними невдачами ведення Китаєм торгівельної війни з США. У Східній Європі багатство зросло за рахунок нарощення капіталів Чехії, Польщі та Румунії. А в Північній Європі темпи розвитку Німеччини та Франції, перекрили повільний розвиток Італії та Португалії. Популярність офшорного бізнесу також знижується. Витрати на офшорний бізнес у 2021 р. у середньому зменшились втричі, порівнюючи витрати 2014-2018 років. Такий спад популярності пояснюється загальним уповільненням багатства доходу і світовому масштабі [15].

Як було зазначено, переважна більшість офшорних зон знаходиться на островах та невеликих країнах. Деякі офшорні юрисдикції привабливі: поперше, відсутність у загальному доступі інформації про директорів та власників компаній, по-друге, у деяких офшорних зонах відсутнє оподаткування, компаніям необхідно лише вносити обов'язковий щорічний внесок.

Залежно від обраної офшорної зони, правове становище компанії варіюється. Наприклад, на Сейшельських островах компанії називатимуться міжнародними бізнес-компаніями (IBC) і не матимуть права працювати на офшорних територіях або надавати послуги громадянам цих територій. У Панамі компанія може реєструватись у різних формах, а на Британських островах носити назву Limited liability company (LLC). Окремо можна виділити Кіпр, незважаючи на те, що це низькоподаткова юрисдикція, а не офшорна зона. Компанії повинні сплачувати податки в розмірі 10% від

загального прибутку на додаток до щорічного збору. Основними перевагами членства Кіпру в Євросоні є нижчі митні збори та швидші експортно-імпорتنі процеси, що заохочує власників бізнесу відкривати там свої філії. Низький вхідний бар'єр, який починається від 1 000 євро і дозволяє придбати лише одну акцію за 1 євро, також сприяє популярності заснування компанії там.

Загалом, офшоризація бізнесу в сучасних умовах може мати як позитивні, так і негативні наслідки для національної фіскальної безпеки. Національна фіскальна безпека - це концепція, що відображає ступінь захищеності національної економіки від податкових загроз та забезпечує належне збирання податків та податкові надходження до державного бюджету.

З одного боку, офшорна юрисдикція може зменшувати податковий тягар на бізнес та його власників, що сприяє зростанню інвестиційної привабливості країни та прискоренню розвитку бізнесу. Однак, з іншого боку, офшоризація може призводити до зменшення податкових надходжень до державного бюджету, що може погіршити фінансове становище країни.

Окрім цього, офшорні юрисдикції можуть стати приводом для бізнесу та фізичних осіб для ухилення від сплати податків, що негативно впливає на фіскальну безпеку країни. Також, офшорні компанії можуть стати інструментом для легалізації викрадених коштів, отриманих шляхом корупції та інших злочинів.

У цілому, у період з 2000 по 2020 роки офшорні зони стали все більш популярним інструментом для підприємств, які бажають знизити свої податкові витрати, забезпечити конфіденційність бізнесу та використовувати інші переваги, що пропонують офшорні юрисдикції.

У цьому періоді кількість офшорних зон значно зросла. Окрім традиційних офшорних центрів, таких як Британські Віргінські острови, Бермудські острови та Сейшельські острови, з'явилися нові офшорні юрисдикції, такі як Кайманові острови, Дубай, Сінгапур та інші.

За останні десять років було прийнято ряд міжнародних ініціатив з боротьби з офшоризацією, зокрема, спільна ініціатива Організації економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР) та Групи G20 щодо боротьби з ухиленням від оподаткування (Base Erosion and Profit Shifting, BEPS). Ці ініціативи спрямовані на зменшення можливостей для підприємств використовувати офшорні юрисдикції для ухилення від сплати податків.

У цьому контексті, у деяких країнах виникли обмеження щодо використання офшорних юрисдикцій, що спричинило зміну моделі офшоризації. Зокрема, багато підприємств стали використовувати інші юрисдикції, такі як країни з низькими податковими ставками, які не входять до складу офіційного списку офшорних зон, або переходять до використання більш складних структур, які не легко відслідкувати з точки зору фіскальної безпеки.

Однак, не дивлячись на зміни в регулюванні офшоризації, бізнес продовжує активно використовувати офшорні юрисдикції. Зокрема, підприємства часто встановлюють свої офшорні компанії для отримання фінансових переваг, таких як зменшення податкових ставок, зниження бюрократичних витрат, підвищення конфіденційності тощо. Крім того, офшорні зони можуть бути корисним інструментом для залучення інвестицій та розвитку економіки.

Водночас, розвиток офшорної сфери може мати негативні наслідки для національної фіскальної безпеки, оскільки офшорні компанії можуть ухилятися від сплати податків у країні свого резидентства. Це може

привести до збитків для державного бюджету та порушити рівність у розподілі податкових навантажень між різними суб'єктами господарювання.

Отже, офшоризація бізнесу є складною та актуальною темою в сучасному світі, яка вимагає уваги як з боку бізнесу, так і з боку держав та міжнародних організацій. Важливо знати, як використовувати офшорні юрисдикції з максимальною вигодою для бізнесу та при цьому забезпечити фіскальну безпеку та виконання законодавства.

2.2. Активізація міжнародного співробітництва у сфері координації офшорного бізнесу

Координація офшорного бізнесу є складним питанням, оскільки офшорні компанії і фінансові установи зазвичай зареєстровані у країнах з лояльними податковими законами та менш жорсткими регуляторними вимогами.

Однак, активізація міжнародного співробітництва може допомогти у забезпеченні ефективного контролю за офшорним бізнесом.

Перш за все, країни можуть співпрацювати у встановленні міжнародних стандартів, що стосуються офшорних бізнесів. Такі стандарти можуть включати в себе вимоги до звітності офшорних компаній, процедури виявлення та протидії відмиванню грошей, а також норми щодо оподаткування. Розроблення та впровадження таких стандартів може допомогти у зменшенні можливості використання офшорних юрисдикцій для ухилення від оподаткування та інших законних обов'язків.

Друге, міжнародна співпраця може сприяти обміну інформацією між країнами щодо офшорних компаній та їх діяльності. Це може бути здійснено шляхом укладання угод про обмін інформацією між національними фіскальними органами та іншими державними установами. Такий обмін інформацією може допомогти виявленню та преслідуванню офшорних

компаній, які зловживають своїм статусом для ухилення від оподаткування та інших законних обов'язків.

Третє, міжнародна співпраця може допомогти у встановленні санкцій проти компаній та осіб, які вчиняють порушення у сфері офшорного бізнесу. Країни можуть співставляти свої зусилля для встановлення спільних санкцій та відповідальності для тих, хто порушує закони та використовує офшорні юрисдикції для нечесної діяльності.

Четверте, міжнародна співпраця може сприяти розвитку механізмів для забезпечення прозорості та відкритості офшорних компаній. Такі механізми можуть включати в себе вимоги щодо публічності та доступності інформації про власників та керівників офшорних компаній, а також про їх фінансову діяльність. Розроблення та впровадження таких механізмів може допомогти у забезпеченні більшої відповідальності та контролю за діяльністю офшорних компаній.

Загалом, активізація міжнародного співробітництва є ключовим чинником у забезпеченні ефективного контролю за офшорним бізнесом. Це може бути досягнуто шляхом встановлення міжнародних стандартів та механізмів, обміну інформацією між країнами, встановлення санкцій та відповідальності для порушників, а також забезпечення прозорості та відкритості офшорних компаній.

Загалом, світова антиофшорна політика вже доволі розвинена. Найбільші організації, що займаються антиофшорною діяльністю: ОЕСР, ФАТФ, ООН.

Для активізації міжнародного співробітництва у сфері координації офшорного бізнесу необхідно встановити міжнародні стандарти ведення бізнесу, зокрема, стандарти у сфері податків, регуляторних вимог та

звітності. Для цього можна використовувати міжнародні організації, такі як ОЕСР та МВФ.

Виділяють два головних напрямки протидії відмивання коштів: усунення існування злорякисної податкової конкуренції та об'єднання світових зусиль протидії відмивання коштів з державних бюджетів та фінансування тероризму. В даний час боротьбу з офшорами очолила ОЕСР. Вперше питання піднялось у 1996р., а вже в 1998р. ОЕСР оприлюднила доповідь «Шкідлива податкова конкуренція», де були прописані перші тези до шкідливості податкової конкуренції і методи боротьби з нею. Головними ж стали напрямки: доступ урядових структур до інформації про реальних власників та директорів компаній, заснованих у офшорних юрисдикціях та міжнародний обмін даною інформацією між урядовими структурами зацікавлених країн [14].

Але не всі офшорні зони погодилися з пропозиціями висловленими у доповіді ОЕСР. Швейцарія та Люксембург (на рівні з деякими іншими невеликими офшорними зонами) відмовились від надання інформації. Так, у 2001р. була створена Міжнародна організація з податків та інвестицій (International Tax & Investment Organisation - ІТІО) до якої долучились більше 10 юрисдикцій з Карибських островів. Однією з головних задач цієї організації була протидія діяльності ОЕСР. Зустрівши супротив з боку більшості офшорних юрисдикцій, а також вимоги цих юрисдикцій до стандартизування діяльності країн ОЕСР до їх зазначених критеріїв, ОЕСР була вимушена змінити ряд критеріїв та вимог, які ще й тоді були згуртовані лише до інформаційної відкритості. Так, у 2000р. ОЕСР публікує нову доповідь, головними критеріями шкідливої податкової конкуренції якої були: мінімальне або нульове оподаткування, сувора секретність та недостатність обміну інформацією, недостатня адміністративна та правова прозорість. Для того, щоб офшорна юрисдикція вважалась шкідливою, потрібним було наявність усіх критерія водночас [14].

Крім того, існує "чорний список" (англ. "blacklist") шкідливих офшорних зон - це список країн, територій або юрисдикцій, які не співпрацюють з міжнародними органами в боротьбі з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму. Такі країни можуть бути використані для створення офшорних компаній з метою ухилення від оподаткування, легалізації доходів зі злочинної діяльності, втручання в фінансову систему та інших злочинних дій.

Список шкідливих офшорних зон складається різними організаціями та країнами. Наприклад, ОЕСР вважає шкідливими зонами країни, які не підписали конвенції про взаємну правову допомогу в кримінальних справах та податковій сфері, а також не співпрацюють з міжнародними органами в області фінансового нагляду та протидії відмиванню грошей.

У свою чергу, Європейський союз складає власний список шкідливих офшорних зон, в який потрапляють країни, що не дотримуються міжнародних стандартів в області фінансової та податкової політики, а також не співпрацюють з ЄС у цих питаннях.

Опублікування списку шкідливих офшорних зон може мати позитивний вплив на міжнародну співпрацю у боротьбі з ухиленням від оподаткування та іншими злочинними діями. Наприклад, такі країни можуть бути позбавлені доступу до міжнародних фінансових ринків або стати об'єктом додаткових санкцій. Крім того, список шкідливих офшорних зон може спонукати такі країни до проведення реформ у сфері фінансової та податкової політики.

Крім того, держави повинні забезпечити ефективну співпрацю між своїми регуляторними органами та фінансовими інституціями для забезпечення відповідного рівня нагляду та контролю за діяльністю офшорних компаній та фінансових установ.

Також важливим є залучення до співпраці транскордонних регуляторних органів, які займаються боротьбою зі злочинами в галузі фінансів та банківським криміналом. Наприклад, FATF є міжнародною організацією, що бореться зі спробами використання фінансових систем для відмивання грошей, фінансування тероризму та інших злочинів.

Також у 2000р. ФАТФ публікує перший «чорний список» до якого входили 12 класичних офшорів, а також росія, Ізраїль та Філіппіни. ФАТФ надала їм один рік на проведення необхідних реформ. На відміну від ОЕСРФАТФ мала можливість протидії стосовно юрисдикцій, що відмовлялись від співпраці(як економічну так і політичну). У 2000р. ФАТФ публікує 25 критеріїв для країн та територій, що не готові були співпрацювати [13].

Також проблемою відмивання нелегального прибутку займається ООН.У 1998р. ООН публікує доповідь «Фінансові гавані, банківська таємниця і відмивання злочинних доходів» , де вперше була пропозиція створити «білий список» офшорних юрисдикцій, що відповідають усім вимогам, є прозорими та надійними, співпрацюють з головними світовими інституціями. ООН було націлене не проти офшорних юрисдикцій цілком, а проти юрисдикцій, що відмовлялись співпрацювати. У 1998р. департаментом ООН UNODCCP була розроблена міжнародна програма по протидії відмивання грошей, що спонукала всі країни приєднатися до ініціативи ООН. Пропонувалося налагодження співпраці між країнами у передаванні інформації та допомозі у розкритті злочинів [11].

Певні конвенції ООН і резолюції РБ ООН стосуються відмивання нелегального прибутку на фінансування тероризму. Приклади: Віденська конвенція, про боротьбу незаконного обороту наркотичних та психотропних 29 речовин, Міжнародна конвенція про боротьбу з фінансуванням тероризму. Також конвенції ООН про протидію транснаціональної злочинності та

корупції. У рамках ООН була ідея створити вірець закону про протидії відмиванню незаконних коштів, проте потім центр активності перемістився у вже відомі ОЕСР, FATF. 17 вересня 2007 Програма розвитку ООН (ПРООН) і Світовий банк опублікували документ «Ініціатива щодо забезпечення повернення викрадених активів: завдання, можливості та план дій» (Stolen Asset Recovery (StAR) Initiative: Challenges, Opportunities, and Action Plan). Дана об'єднана ініціатива головних організацій світу по протидії відмиванню коштів запропонувала країнам зі слабкою економікою, що лише розвивається, повернути колись викрадені або відмиті кошти з їх державних бюджетів та перенаправити їх у програму розвитку протидії. Так, за даними, міжнародні потоки коштів від незаконної діяльності, хабарів, відмивання коштів, переведення коштів на офшори, незаконний обіг наркотичної чи іншої продукції, сягали від 1 до 2 трлн. доларів США на рік. Наступні кроки стали запорукою виявлення та припинення факту відмивання коштів. Підвищили рівень та якість фінансової розвідки та співпраці між країнами [12].

Для забезпечення більш ефективної координації міжнародного співробітництва у сфері координації офшорного бізнесу також можна використовувати регулярні міжнародні зустрічі та форуми, де представники різних країн та організацій можуть обговорювати спільні проблеми та розробляти спільні підходи до їх розв'язання.

Наприклад, Європейський союз ввів Загальний регламент про захист даних, що став стандартом для захисту персональних даних у Європі, та обмежує можливості офшорних компаній отримувати та обробляти дані європейських громадян. Такі міжнародні стандарти можуть сприяти зменшенню використання офшорних компаній для ухилення від оподаткування та інших злочинних дій.

2.3. Офшорні схеми ведення бізнесу та схеми виводу коштів у офшори

Офшорні схеми ведення бізнесу - це практики, що використовуються компаніями для мінімізації податкових платежів та збільшення прибутку шляхом перенесення активів та діяльності у юрисдикції з низькими податковими ставками або зі зниженим рівнем фінансової прозорості.

Найпоширеніші офшорні схеми включають створення офшорних компаній, які використовуються для здійснення фінансових операцій, таких як інвестиції, обіг активів, фінансовий лізинг та інші. Ці компанії можуть мати дуже низькі податкові ставки або жодних податків, що дозволяє компаніям значно знизити свої податкові витрати.

Інші офшорні схеми включають використання офшорних банківських рахунків для зберігання грошей компаній або фізичних осіб, які мають зацікавленість у мінімізації своїх податкових витрат. Офшорні банки можуть надавати широкий спектр фінансових послуг, таких як управління активами, інвестиційні послуги та інші, що забезпечує можливість заробітку на капіталі, який знаходиться за межами юрисдикції фізичної особи або компанії.

Іншим популярним способом мінімізації податкових витрат є використання офшорних територій для здійснення операцій з нерухомістю або іншими активами. Це може дозволити компаніям отримати доступ до більш вигідних умов здійснення операцій та зменшити податкові витрати на оподаткування цих операцій.

Розглянемо детальніше принципи ведення офшорного бізнесу в кожній з видів офшорних країн.

Офшори першої групи: Багами, Панама, BVI - Британські Віргінські острови: Реєстрація офшорів в даних зонах є чудовою можливістю зберегти свої кошти від зайвої сплати податків, а також мінімізувати суми податків і зборів при операціях на валютних і фондових ринках. У вартість створення

входить, як правило, мінімальний сервіс, який необхідний для підтримки секретарських бюро, які, власне і займаються паперовими справами. Відкриваються офшори досить швидко, в середньому термін близько двох тижнів. Висока анонімність дозволяє домогтися відмінних результатів в плані скритності, але це негативно відбивається на довірі партнерів. Як було зазначено раніше, солідні організації не дуже налаштовані мати справи з подібними структурами.

Офшори другої групи: Сейшели, Ірландія, Гібралтар: Надає своїм власникам набагато більше можливостей в плані ведення справ з солідними клієнтами, так як підтверджує більший рівень лояльності. Незалежно від того, потрібна чи ні здача звітності в конкретній країні офшорної зони (друга зона містить як країни з обов'язковою звітністю організацій, так і без такої) відомості про підприємців і фірми підлягають реєстрації. Офшорні зони другої групи користуються підвищеною довірою, тому допускають наявність достовірної інформації про керівний склад компанії (не тільки номінальний сервіс у вигляді секретарського бюро, як в офшорних зонах першої групи)

Офшори третьої групи: Кіпр, США, Англія: По суті, ці території тільки називаються офшорами. США, наприклад, надає можливість нерезидентам країни не платити федеральні податки з діяльності, не пов'язаної з операціями всередині країни, при порушенні ж статус «офшору» втрачається. Англія дає можливість побудови офшорного ланцюга. Популярна наступна схема відкриття фірми в Великобританії (оподаткування досить високе, але при невеликому прибутку воно або нижче номінального на 30%, або прагне до 0 в організації з прибутком до 10 000 GBP): відкривається офіс в Англії, а філія, через яку ведуться операції - на Кіпрі. Кіпр є вельми привабливим місцем для відкриття офшору, через відсутність двостороннього оподаткування компаній.

Загалом, однією з найпоширеніших схем ведення офшорного бізнесу є експорт-імпорт з використанням компанії-посередника. Розглянемо її детальніше.

Укладення агентського договору. Зареєстрована компанія Ltd у Великобританії (оншорна юрисдикція). У неї є корпоративний банківський рахунок. Офшорна компанія укладає агентський договір з англійською компанією - дає доручення діяти від свого імені. Доходом англійської компанії буде лише сума агентської винагороди. При цьому англійська компанія подає звітність і сплачує податки з доходу.

Володіння нерухомістю за кордоном через офшорну компанію. Йдеться про спосіб приховати особу кінцевого бенефіціара нерухомості і зменшити базу оподаткування, а також про можливість вільно продавати об'єкти третім особам, і таким чином отримувати прибуток на вкладені кошти. У такий спосіб здійснюється захист і диверсифікація активів. Для реалізації цієї схеми популярні Португалія та Іспанія, Великобританія та Ірландія, Франція та Італія, Кіпр і Туреччина.

Інвестиційна діяльність. Фізична або юридична особа вкладає кошти в існуючий або новостворений бізнес за кордоном з метою отримання доходу. Крім того, можна зареєструвати компанію в юрисдикції з низькими податками (наприклад, на Кіпрі), а потім, використовуючи угоду про уникнення подвійного оподаткування, здійснювати інвестиції у власну економіку. По суті, це репатріація вітчизняного капіталу з використанням низькоподаткового інструменту.

Криптовалюта, брокерська діяльність, гемблінг. Тут ключовий момент - зареєструвати компанію та отримати ліцензію в тих юрисдикціях, де це можливо. Наприклад, за підтримки юридичної компанії Lawrange можна зареєструвати крипто-казино в Коста-Ріці і Кюрасао, отримати брокерську ліцензію, а також зареєструвати крипто-компанію в ОАЕ. Якщо зосередитися

на офшорах: що це таке і які можуть бути схеми використання, то у 2022 році саме перераховані вище види діяльності вийшли на перше місце.

Крім того, розглянемо офшорну схему для експорту товарів і послуг. Суть полягає в тому, що з метою економії на сплаті податків в юрисдикції зі сприятливими умовами оподаткування створюється компанія-посередник. Через неї здійснюється експорт товарів, робіт або послуг наступним чином:

- реальний продавець продає товар посереднику за мінімальною вартістю;

- посередник продає покупцеві вже за ринковою ціною, отримуючи більшу частину прибутку;

- компанія-посередник сплачує податок за пільговою ставкою (продавець сплачує податок у своїй країні лише з меншої частини реального прибутку).

Грошові потоки за такою схемою можуть рухатися в двох напрямках. Тобто за такою схемою може успішно працювати не тільки експорт товарів і послуг, а й імпорт. Серед найкращих юрисдикцій для реєстрації компанії-посередника - Кіпр, Мальта, ОАЕ, Сінгапур, Гонконг, Нова Зеландія. При цьому іноді доцільно використовувати дворівневу структуру, коли, крім компанії-посередника, додається ще одна ланка - "фасадна" компанія, зареєстрована у Великобританії, Швейцарії або Данії.

Також доцільно розглянути схеми виводу грошей в офшори. Схеми виведення грошей в офшорні зони є однією з найбільш поширених форм офшорного бізнесу. Ці схеми часто використовуються для мінімізації податкових витрат та збільшення прибутку підприємств.

Одна з найпоширеніших схем виведення грошей в офшорні зони - це використання офшорних компаній або фінансових інструментів для перенаправлення прибутку з однієї країни в іншу. Це може здатися легким

способом зменшити податкове навантаження, але насправді це часто пов'язано зі складними фінансовими транзакціями та детальним знанням законодавства країн, в яких здійснюється операція.

Іншою поширеною схемою виведення грошей в офшорні зони є використання офшорних банківських рахунків та інвестиційних фондів для збереження та інвестування грошей, які потім можуть бути повернуті до країни походження, не сплачуючи податків на прибуток.

Однак використання схем виведення грошей в офшорні зони може бути пов'язане зі значними ризиками та негативними наслідками. Наприклад, це може призвести до втрати довіри споживачів та інвесторів, які не підтримують такі схеми, а також може стати об'єктом уваги фінансових регуляторів та контролюючих органів, які можуть зацікавитися в податкових питаннях та підтримати законодавчі ініціативи щодо боротьби з офшорним бізнесом.

Узагалі, схеми виведення грошей в офшорні зони можуть використовуватись з різних причин, таких як зменшення податкового тиску, збільшення конфіденційності та захисту від судових переслідувань або виконання законних фінансових операцій. Проте, використання таких схем може мати негативні наслідки, які варто враховувати.

Наприклад, використання офшорних компаній та фінансових інструментів може бути пов'язане зі складними транзакціями, що може призвести до втрати контролю над фінансами, складності в управлінні підприємством та незрозумілості власності. Також використання офшорних компаній може стати об'єктом уваги контролюючих органів та спричинити правові наслідки, якщо відбувається використання нелегальних методів для перенаправлення грошових потоків.

Зберігання грошей в офшорних банківських рахунках також може мати ризики, такі як втрата грошей у разі банкрутства офшорного банку або можливість конфіскації відповідно до законодавства країн, де знаходяться кошти.

Офшорні схеми виведення грошей мають свої переваги та ризики, і кожен бізнес повинен зважити їх, перш ніж вирішувати, чи буде використовувати такі схеми. Варто також враховувати міжнародне законодавство та податкові норми країн, що відносяться до офшорного бізнесу, та дотримуватись всіх вимог та обов'язків щодо декларування та сплати податків.

РОЗДІЛ 3. МОЖЛИВОСТІ ОФШОРНИХ ЗОН В

3.1. Розвиток офшорного бізнесу на Карибських островах

У Карибському морі розташовано безліч островів вулканічного і рифового походження, на яких раніше розташовувалися європейські колонії. Більша частина належала Британській імперії, ще одним власником деяких земель були Нідерланди. Сьогодні серед офшорів Карибських островів найчастіше на слуху:

- Панама;
- Беліз;
- острови Теркс і Кайкос;
- Багами;
- Домініка;
- Сент-Кітс і Невіс;
- Британські Віргінські острови;
- Сент-Вінсент і Гренадіни;
- Антигуа;
- Барбуда;

- Гренада.

Однак, все ж найвідоміші з карибської групи офшорних банків розташовані на Кайманових островах, Ангільї, Белізі, Багамських островах і в Панамі.[40]

Це здебільшого безподаткові юрисдикції, в яких єдиною вимогою є сплата щорічного внеску. Деякі острови надають іноземним інвесторам громадянство, що відкриває додаткові перспективи, як для бізнесу, так і для приватного життя.

Перший карибський офшорний фінансовий центр був створений на Багамських островах у 1936 році британськими та канадськими інвесторами, коли Королівський банк Канади розпочав свою діяльність у Нассау. Згодом офшорні фінансові послуги були інтегровані як дочірня компанія Національного Вестмінстерського банку.

Переваги, які надавали Багами, включали стабільний політичний клімат, гнучкий законодавчий фреймворк та низькі податки.

Протягом 1960-х років, після отримання незалежності від Великої Британії у 1973 році, Багамські острови стали привабливим місцем для іноземних інвесторів і корпорацій, що шукали можливості для міжнародної оптимізації податків і захисту активів. Багами пропонували конфіденційність, високий рівень приватності та зручний доступ до міжнародних фінансових ринків.

У 1990-х роках Багамські острови активно працювали над розвитком своєї офшорної фінансової індустрії. У 1995 році було прийнято Закон про офшорні компанії, що встановлював особливі правила для офшорних компаній та надавав їм певні пільги, такі як виняток від сплати корпоративного податку і зниження адміністративних обмежень.

Однак, у 2000-х роках світова спільнота почала активно звертати увагу на проблему ухилення від оподаткування та неправомірного використання офшорних зон для відмивання грошей.

У другій половині 2000-х років спільнота міжнародних організацій, включаючи Організацію економічного співробітництва і розвитку (ОЕСР) та Фінансову дію з отримання інформації (FATCA), почала звертати більшу увагу на офшорні зони, у тому числі і на Багамські острови, у зв'язку з питаннями податкової оптимізації та недекларованими активами.

У зв'язку з цим, Багамські острови почали змінювати свою законодавчу базу, впроваджуючи більш прозорі і регульовані правила для офшорних компаній. Вони також активно співпрацюють з міжнародними організаціями і владами інших країн у боротьбі з ухиленням від оподаткування та фінансовою недобросовісністю.

Наприклад, Багамські острови вступили до Міжнародної угоди про обмін інформацією про фінансові рахунки (CRS) і виконують стандарти FATCA щодо обміну інформацією з Сполученими Штатами. Крім того, вони прийняли законодавство, яке зміцнює контроль за офшорними компаніями та зобов'язує їх забезпечувати достатню прозорість і податкову звітність.

Ці кроки спрямовані на збереження репутації Багамських островів як фінансового центру, але в той же час вони намагаються забезпечити більшу прозорість, податкову відповідальність та дотримання міжнародних норм у сфері фінансів.

Реформи у сфері офшорного бізнесу тривають і надалі. Багамські острови продовжують вдосконалювати свої фінансові і правові рамки для забезпечення більшої прозорості та ефективного контролю.

У 2018 році було прийнято Закон про офшорну торгівлю та реформу валютного контролю, який спрощує регулювання офшорних операцій та

сприяє притягненню іноземних інвестицій. Цей закон надає більшу гнучкість і заохочує розвиток фінансових послуг на Багамах.

Крім того, Багамські острови продовжують розширювати свою мережу податкових угод з іншими країнами для запобігання подвійного оподаткування та сприяння обміну інформацією про фінансові активи. Це сприяє збільшенню взаємодії з міжнародними фінансовими організаціями та іншими країнами у боротьбі з фінансовою недобросовісністю.

Однак, варто відмітити, що офшорні зони, включаючи Багамські острови, продовжують залучати увагу та критику з боку деяких країн і міжнародних організацій. Їх стурбованість пов'язана з можливим використанням офшорних зон для ухилення від оподаткування, відмивання грошей та фінансування тероризму.

У світлі цих обставин Багамські острови продовжують активно співпрацювати з міжнародними структурами та зміцнювати свою політику боротьби зі зловживаннями в офшорній сфері. Вони активно співпрацюють з міжнародними організаціями, такими як ОЕСР, FATCA та FATF, для встановлення стандартів прозорості, обміну фінансовою інформацією та боротьби зі злочинністю в глобальній фінансовій системі.

Багамські острови також звертають увагу на розвиток інших галузей економіки, таких як туризм, фінтех та інвестиції у стале енергетичне споживання. Це спрямовано на диверсифікацію економіки і зменшення залежності від офшорного бізнесу.

Сьогодні на Багамських островах представлено понад 400 великих міжнародних фінансових установ, що робить фінансові послуги другою за величиною галуззю після туризму.

Банківська та бізнес-практика Багамських островів втілює важливі елементи міжнародних фінансів - концепцію трастів загального права, а також забезпечення конфіденційності, анонімності та захисту активів.

Як суверенна територія, Багамські острови не є стороною жодної угоди про уникнення подвійного оподаткування або угоди про обмін податковою інформацією з будь-якою іншою країною, що робить їх привабливим місцем для прямих іноземних інвестицій, міжнародного бізнесу та міжнародних фінансових операцій. Крім того, це юрисдикція з пільговим податковим режимом - тут немає податків на доходи фізичних або юридичних осіб, приріст капіталу, багатство, майно або спадщину.

Пізніше, у 1960-х роках, офшорні фінансові послуги були поширені на Ангілью, Британські Віргінські острови та Кайманові острови.

Британські Віргінські острови є однією з найвідоміших і найбільш успішних офшорних юрисдикцій у світі. Їх історія створення офшорної зони починається у 1984 році, коли був прийнятий Закон про міжнародні бізнес-корпорації (IBC Act).

Впровадження IBC Act стало переломним моментом для Британських Віргінських островів і призвело до розширення їх офшорного сектору. Закон надавав гнучкість у створенні та управлінні офшорними компаніями та забезпечував низький рівень регуляції та оподаткування. Це привернуло увагу багатьох іноземних компаній та інвесторів.

Внаслідок успіху IBC Act, БВО стали привабливим місцем для ведення міжнародного бізнесу та збереження активів. Ключовими перевагами, що надавалися офшорним компаніям, були:

Конфіденційність: Власники та бенефіціари офшорних компаній мали можливість зберігати конфіденційність щодо своїх активів та фінансових операцій.

Податкові переваги: Офшорні компанії на БВО мали низькі податкові ставки та часто користувалися податковими пільгами.

Простота управління: Законодавство БВО було спрощеним і недокладним, що полегшувало створення та управління офшорними компаніями.

Гнучкість у структури: Офшорні компанії мали гнучкість у структуруванні власності та управління, що дозволяло власникам максимізувати свої фінансові переваги.

Британські Віргінські острови швидко стали однією з найпопулярніших офшорних юрисдикцій у світі. Значна кількість компаній з усього світу, включаючи фінансові установи, багатонаціональні корпорації та індивідуальних інвесторів, встановили свої офшорні підрозділи на БВО.

Протягом останніх років, Британські Віргінські острови також зайнялися поліпшенням свого законодавства та стандартів прозорості відповідно до міжнародних норм. Це включало участь у програмі автоматичного обміну фінансової інформації (Common Reporting Standard) та ініціативі BEPS (Base Erosion and Profit Shifting) Організації економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР).

Зараз Британські Віргінські острови продовжують бути важливими гравцями на глобальному ринку офшорних фінансових послуг, але стежать за міжнародними тенденціями в напрямку більшої прозорості та відповідальності.

Кайманові острови є однією з найвідоміших та найбільш впливових офшорних юрисдикцій у світі. Їх історія створення офшорної зони налічує кілька етапів.

Впливовий момент в історії Кайманових островів став 1960-ті роки, коли вони почали активно привертати увагу міжнародного фінансового

співтовариства. У цей період Кайманові острови здійснили ряд законодавчих змін, спрямованих на створення сприятливого регулятивного середовища для офшорного бізнесу.

У 1965 році Кайманові острови прийняли Лейсвікський закон (Legislative Assembly Law), який дозволив іноземним компаніям створювати офшорні філії на островах з обмеженими фінансовими звітами та оподаткуванням. Це стало першим кроком до створення офшорної зони на Кайманових островах.

У 1970-х роках Кайманові острови почали набувати значного популярності як місце для зберігання активів, інвестицій та проведення міжнародних фінансових операцій. Це було зумовлено комбінацією сприятливого законодавства, стабільного політичного середовища та надійної фінансової системи.

У 1980-х роках Кайманові острови прийняли додаткові законодавчі акти, які розширили їхню офшорну індустрію. На островах створювалися тисячі офшорних компаній, фондів і трастів, які приваблювали іноземних інвесторів та багатство з усього світу.

У наш час Кайманові острови залишаються однією з найважливіших офшорних юрисдикцій, притягуючи компанії, фонди та інвесторів з різних країн. Офшорна зона Кайманових островів відома своїм високим рівнем конфіденційності, стабільним правовим середовищем та ефективною фінансовою системою.

Варто відзначити, що в останні роки Кайманові острови працюють над впровадженням стандартів прозорості та боротьби з відмиванням грошей, відповідаючи міжнародним стандартам та співпрацюючи з міжнародними організаціями, такими як ОЕСР та FATF.

У 1980-х роках офшорні фінансові центри з'явилися в Антигуа і Барбуда, Сент-Кітс і Невіс.

Антигуа та Барбуда є карибською островною державою, яка стала відомою своєю офшорною юрисдикцією. Історія створення офшорної зони в Антигуа починається у 1982 році, коли був прийнятий Закон про офшорні фінансові послуги.

Закон про офшорні фінансові послуги був спрямований на створення сприятливих умов для залучення іноземного капіталу та розвитку офшорного бізнесу на острові. Це включало низькі податкові ставки, конфіденційність та гнучкість у створенні та управлінні офшорними компаніями.

Після прийняття закону, Антигуа стала привабливим місцем для створення офшорних компаній, фондів та інших фінансових структур. Іноземні інвестори та підприємці знайшли в Антигуа зручне середовище для реєстрації своїх активів та здійснення міжнародних фінансових операцій.

Протягом наступних років, Антигуа продовжувала розвивати свою офшорну індустрію. Були прийняті додаткові закони та політики, що сприяли привабливості острова для офшорних інвестицій. У цей час було засновано багато офшорних банків, фондів та інших фінансових установ.

Однак, в останні роки, Антигуа та Барбуда стикаються з деякими викликами, пов'язаними з міжнародним регулюванням та змінами у фінансовому середовищі. Країна змушена пристосовуватись до міжнародних стандартів прозорості, боротьби з відмиванням грошей та податкової звітності, щоб зберігати свою конкурентоспроможність як офшорна юрисдикція.

Не зважаючи на ці виклики, Антигуа залишається важливим гравцем у світі офшорних фінансових послуг і продовжує привертати іноземних інвесторів своїми перевагами та сприятливим законодавством.

Сент-Кітс і Невіс, офіційно відомі як Федерація Сент-Кітс і Невіс, є двома островами, розташованими в Карибському морі. Історія створення

офшорної зони в цій країні пов'язана зі стремлінням до привабливості для залучення іноземного капіталу та розвитку офшорного бізнесу.

У 1984 році був прийнятий Закон про міжнародні корпорації, що став першим кроком до створення офшорної зони в Сент-Кітс і Невіс. Цей закон надавав особливі пільги та податкові переваги іноземним компаніям, що бажають зареєструвати свої бізнеси на островах.

Після прийняття закону, Сент-Кітс і Невіс стали привабливим місцем для реєстрації офшорних компаній, фондів та інших фінансових структур. Країна використовувала свою природну красу, стабільність та податкові переваги, щоб привернути іноземний капітал.

У наступні роки Сент-Кітс і Невіс розвивали свою офшорну індустрію шляхом прийняття додаткових законодавчих актів та політик. Країна надавала широкі можливості для створення офшорних банків, фондів, трестів та інших фінансових установ.

Протягом останніх років Сент-Кітс і Невіс також працюють над впровадженням стандартів прозорості та боротьби з відмиванням грошей. Країна активно співпрацює з міжнародними організаціями, такими як Організація економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР) і Група діяльності з фінансової діяльності (FATF), щоб забезпечити дотримання міжнародних стандартів.

Офшорна зона Сент-Кітс і Невіс продовжує бути важливим елементом їх економіки, залучаючи іноземні інвестиції та сприяючи економічному розвитку країни.

Загалом, офшорні фінансові центри здавалися дуже привабливими для урядів країн Карибського басейну, оскільки ОФЦ не потребують ні великих капіталовкладень, ні висококваліфікованої та спеціалізованої робочої сили. ОФЦ зазвичай надають послуги, які можна згрупувати в такі категорії: а)

приватні інвестиції, тобто інвестиції з метою мінімізації податкових зобов'язань клієнта; б) захист активів, який використовує міжнародну юрисдикцію для захисту активів клієнтів від юридичних ризиків; в) планування нерухомості, тобто управління активами в найбільш сприятливій правовій та податковій юрисдикції. ОФЦ надають такі типи фінансових установ: комерційні банки, страхові компанії, пайові інвестиційні фонди та ігрові компанії.

Ці перші ОФЦ сприяли створенню робочих місць, збільшенню податкових надходжень до бюджету приймаючої країни та отриманню іноземної валюти. Такі позитивні економічні вигоди спонукали інші країни Карибського басейну, зокрема країни Східного Карибського басейну, створити офшорні фінансові центри в межах своїх кордонів.

На Багамських і Кайманових островах у перші роки розвитку ОФЦ транснаціональні компанії наймали місцевий персонал лише на нижчі посади. Зрештою, багатонаціональні компанії зрозуміли, що економічно ефективніше навчати і наймати місцевий персонал на всіх рівнях діяльності. Таким чином, у приймаючих країнах Карибського басейну зросла кількість робочих місць, створених через ОФЦ. Зі зростанням сектору офшорних фінансових послуг зростав і попит на модернізацію різних аспектів місцевої економіки, таких як розміщення (готелі), громадське харчування (ресторани), транспорт та інфраструктура. Це призвело до позитивного побічного ефекту в приймаючих країнах.

3.2. Вплив офшорних механізмів на стабільність економіки та фінансову безпеку Карибів

Вплив офшорних механізмів на стабільність економіки та фінансову безпеку Карибських країн може бути двосмысленим. З одного боку, офшорні

юрисдикції привертають іноземні інвестиції, сприяють створенню робочих місць та забезпечують додаткові джерела доходу для країн регіону. Це може сприяти економічному зростанню та розширенню підприємництва.

З іншого боку, офшорні зони можуть створювати виклики для фінансової безпеки та фіскальної стабільності Карибських країн. Деякі офшорні юрисдикції можуть надавати конфіденційність та низькі або нульові податкові ставки, що можуть спонукати до ухилення від оподаткування та використання офшорних схем для відмивання грошей. Це може призвести до втрати податкових надходжень та негативного впливу на фіскальну стійкість країн регіону.

Більш того, офшорні зони можуть створювати нерівномірності у розподілі багатства та соціальну нерівність. Керівники та багаті інвестори можуть використовувати офшорні механізми для збереження та збільшення свого багатства, тоді як місцеві жителі не отримують від цього вигод.

Однак, в останні роки багато країн Карибського регіону прагнуть змінити свою позицію щодо офшорних юрисдикцій. Вони спрямовують свої зусилля на забезпечення прозорості, боротьбу з відмиванням грошей та податкову дисципліну. Країни активно співпрацюють з міжнародними організаціями, такими як ОЕСР та FATF, для забезпечення дотримання міжнародних стандартів.

В цілому, ефект офшорних механізмів на стабільність економіки та фінансову безпеку Карибських країн залежить від рівня регулювання, прозорості та ефективності контролю, які вони встановлюють. Створення балансу між привабливістю для іноземних інвестицій та збереженням фінансової стійкості є важливим завданням для країн регіону.

Вплив офшорних механізмів на стабільність економіки та фінансову безпеку Багамських островів також має свої особливості. Багамські острови

відомі як одна з провідних офшорних юрисдикцій у світі, які привертають іноземні інвестиції та сприяють розвитку офшорного бізнесу. Однак, це також вносить певні виклики та ризики.

За останні десятиліття Багамські острови стали привабливою локацією для створення офшорних компаній, фондів, банківських рахунків та інших фінансових установ. Офшорні юрисдикції на Багамських островах надають переваги, такі як низькі або нульові податкові ставки, конфіденційність та захист активів.

Це може мати позитивний вплив на економіку Багамських островів, забезпечуючи додаткові джерела доходу, створення робочих місць та привабливі умови для інвестування. Офшорні компанії та фонди можуть сприяти залученню іноземних інвестицій у реальний сектор економіки, такий як туризм, фінансові послуги та нерухомість.

Однак, використання офшорних механізмів також може створювати виклики для фінансової безпеки та фіскальної стабільності. Конфіденційність та низькі податкові ставки можуть привертати індивідуальних та корпоративних суб'єктів, які бажають ухилитися від оподаткування або займатися незаконними діяльностями, такими як відмивання грошей.

Застосування адекватного регулювання, контролю та співпраці з міжнародними організаціями, такими як ОЕСР та FATF, є важливим для забезпечення прозорості, боротьби зі злочинними схемами та підтримки фінансової стійкості.

Багамські острови активно співпрацюють з міжнародними організаціями та вживають заходів для покращення своєї системи регулювання та контролю. Вони працюють над удосконаленням антикорупційних політик, підвищенням прозорості та впровадженням

міжнародних стандартів у сфері боротьби з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму.

Вплив офшорних механізмів на стабільність економіки та фінансову безпеку Багамських островів залежить від того, як ефективно країна управляє ризиками та забезпечує відповідну регуляторну рамку. Правильне балансування між привабливістю для інвесторів та збереженням фінансової стабільності є ключовим для забезпечення тривалого розвитку Багамських островів.

Вплив офшорних механізмів на стабільність економіки та фінансову безпеку Британських Віргінських островів є важливим аспектом для розуміння економічного ландшафту регіону. Британські Віргінські острови є однією з найвідоміших офшорних юрисдикцій у світі, приваблюючи іноземні інвестиції та залучаючи підприємства з усього світу. Однак, це також вносить свої виклики та ризики.

Переваги офшорних юрисдикцій на Британських Віргінських островах включають низькі або нульові податкові ставки, конфіденційність, захист активів та спрощену регуляторну систему. Це сприяє притоку капіталу та підприємницькій активності на островах, що може сприяти економічному зростанню, створенню робочих місць та розвитку інфраструктури.

Однак, використання офшорних механізмів також може створювати виклики для фінансової безпеки та фіскальної стабільності. Низькі податкові ставки та конфіденційність можуть спонукати до ухилення від оподаткування, відмивання грошей, корупції та інших злочинних дій. Це може призвести до втрати податкових надходжень та негативного впливу на фіскальну стійкість країни.

У світлі цих викликів Британські Віргінські острови вживають заходів для покращення своєї регуляторної рамки та забезпечення прозорості та

дотримання міжнародних стандартів. Вони активно співпрацюють з міжнародними організаціями, такими як ОЕСР та FATF, щоб забезпечити відповідну регуляторну практику.

Кайманові острови відомі своєю рольовою як офшорною фінансовою центральною, приваблюючи міжнародні інвестиції та компанії з усього світу. Однак, цей статус також вносить свої виклики та ризики.

Основні переваги офшорної юрисдикції Кайманових островів включають низькі або нульові податкові ставки, конфіденційність, захист активів та привабливість для іноземних інвесторів. Це сприяє притоку капіталу, створенню робочих місць та економічному зростанню на островах.

Однак, використання офшорних механізмів також може створювати виклики для фінансової безпеки та стабільності. Низькі податкові ставки та конфіденційність можуть сприяти ухиленню від оподаткування, відмиванню грошей, корупції та іншим злочинним діям. Це може мати негативний вплив на фіскальну стійкість країни та впливати на фінансову безпеку.

З метою забезпечення стабільності та фінансової безпеки Кайманові острови співпрацюють з міжнародними організаціями, такими як ОЕСР та FATF. Вони приймають заходи для зміцнення регуляторного середовища, впровадження стандартів в сфері відкритості та прозорості, боротьби зі злочинністю та відмиванням грошей.

Антигуа і Барбуда, подібно до інших карибських держав, використовують офшорні юрисдикції для залучення іноземних інвестицій та підтримки економічного зростання. Однак, існують важливі аспекти, які слід враховувати.

Основні переваги офшорних механізмів в Антигуа і Барбуді включають низькі або нульові податкові ставки, конфіденційність, простоту бізнес-

реєстрації та захист активів. Це може стимулювати притік капіталу, створення робочих місць та залучення іноземних підприємств.

Однак, використання офшорних механізмів також може викликати ризики для фінансової безпеки та стабільності. Це може включати ухилення від оподаткування, відмивання грошей, корупцію та інші злочинні діяння. Такі практики можуть мати негативний вплив на фіскальну стійкість країни, порушувати принципи прозорості та викликати проблеми з міжнародною співпрацею в боротьбі зі злочинністю.

У світлі цих ризиків Антигуа і Барбуда здійснюють заходи для покращення своєї регуляторної рамки та забезпечення відповідності міжнародним стандартам. Вони співпрацюють з міжнародними організаціями, такими як Організація економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР) та Група діяльності з фінансової діяльності (FATF), для зміцнення своєї антикорупційної та протидіючої відмиванню грошей систем. Забезпечення ефективного нагляду, регулювання та прозорості стає основними факторами для збереження стабільності економіки та фінансової безпеки Антигуа і Барбуди.

Вплив офшорних механізмів на стабільність економіки та фінансову безпеку Сент-Кітс і Невіс може мати як позитивні, так і негативні наслідки. Офшорні механізми можуть стимулювати економічне зростання та залучення іноземних інвестицій шляхом привабливих податкових ставок, конфіденційності та захисту активів. Це може сприяти створенню нових робочих місць, розвитку фінансового сектору та інфраструктури.

Однак, використання офшорних механізмів також може створювати ризики для стабільності економіки та фінансової безпеки. Це може включати ухилення від оподаткування, недостатню прозорість фінансових операцій, ризики відмивання грошей та фінансування тероризму. Такі практики

можуть порушувати міжнародні стандарти та призводити до збитків у фіскальній стійкості країни.

Для забезпечення стабільності економіки та фінансової безпеки Сент-Кітс і Невіс можуть вживатися заходи, такі як:

Зміцнення регуляторного середовища: Впровадження ефективної регуляторної рамки та нагляду, яка забезпечує дотримання високих стандартів прозорості, боротьби зі злочинністю та відмиванням грошей.

Міжнародна співпраця: Укладання угод про обмін інформацією та співпрацю з іншими країнами для боротьби з ухиленням від оподаткування та злочинністю.

Рознообразнення економіки: Розвиток інших галузей економіки, що не пов'язані з офшорними послугами, для зменшення ризиків та залежності від них.

Підвищення фінансової грамотності: Забезпечення освіти та свідомості населення про ризики та переваги офшорних механізмів для здорової та стабільної економіки.

Загалом, вплив офшорних механізмів на стабільність економіки та фінансову безпеку Сент-Кітс і Невіс залежить від розумного регулювання, прозорості та співпраці з міжнародними організаціями для боротьби зі злочинністю та забезпечення економічного розвитку країни.

3.3. Перспективи офшорного бізнесу на Карибах

Отже, як вже було зазначено, англomовні країни Карибського басейну - це, як правило, невеликі та дуже відкриті економіки, що робить їх вразливими до зовнішніх шоків. Як наслідок внутрішніх закономірностей розвитку, багато з цих країн намагаються ствердитися в нішевих галузях, стаючи офшорними фінансові центрами. Таким чином у світлі триваючої

лібералізації торгівлі та економічної інтеграції, значним викликом, що стоїть перед цими країнами, є здійснення відповідних структурних змін в їхніх економіках для збереження існуючих показників в даній сфері, а, тим більше, для досягнення вищих темпів зростання. Але логічно постає питання, якими є сучасні перспективи майбутнього розвитку офшорних зон в країнах даного регіону.

Відповісти на це питання можна лише занурившись до контексту зовнішніх та внутрішніх потенційних можливостей та відповідних ризиків. Особливо зважаючи на той факт, що міжнародне середовище за останні роки стало менш стабільним, питання перспектив стає комплексним.

На відміну від інших регіонів, таких як Південно-Східна Азія, де сектор значно скоротився у 2020 році, переважно через епідемію COVID-19, у Латинській Америці та Карибському басейні він продовжує зростати. Більше того, сектор офшорного аутсорсингу став більш важливим внеском в економіку в деяких частинах Карибського басейну, оскільки індустрія туризму та гостинності ще не повністю відновилася.

Як і очікувалося, офшорний аутсорсинг продовжує створювати робочі місця, принаймні такими темпами, якими він створював протягом останніх кількох років, особливо в сфері розробки політики. Однак, зважаючи на насичення ринку в багатьох країнах та потенціал цієї галузі стати "занадто великою, щоб збанкрутувати", все частіше висловлюється занепокоєння щодо відсутності планування в цій сфері та спроб її підготовки до майбутнього.

Критично важливу роль для розвитку офшорних зон відіграє правове середовище, в якому вони в даний момент знаходяться. У результаті криз і особливо під час занепокоєння щодо відмивання грошей та фінансування тероризму, міжнародна спільнота вдається до розробленої низки ініціатив, що спрямовані на посилення нагляду та регулювання ОФК. Особливо до

таких інструментів вдаються після активізації діяльності міжнародних терористичних організацій, коли офіційні особи намагалися виявити джерела фінансування тероризму. Як вже зазначалося, дві основні міжнародні організації, що займаються боротьбою з фінансуванням тероризму у міжнародній боротьбі з відмиванням грошей, є (1) Форум фінансової фінансової стабільності (FSF) і (2) Група з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей (FATF). Для цієї цілі вони намагаються зменшити неналежне використання офшорних зон шляхом запровадження контролю над тим, як ці інструменти взаємодіють у фінансовій системі, вимагаючи від регуляторних органів "знати свого клієнта" при встановленні бенефіціарних власників, що в свою чергу значно зужує їх потенціал та відвертає від них клієнтів.

ОФЗ використовують не лише великі індустріальні країни, а й країни з ринками, що розвиваються, які стають дедалі вразливішими до відтоку капіталу, швидкого накопичення короткострокового боргу та незахеджованих ризиків, пов'язаних з валютними коливаннями. Оскільки офшорні фінансові установи можуть використовувати відмінності в регуляторній та наглядовій базі, необхідний більш ефективний консолідований нагляд з метою посилення нагляду та підвищення прозорості. Це дозволило б виявляти ризики на ранній стадії. Спроби покращити нагляд лише на рівні ОФК, де бракує даних, можуть просто призвести до переміщення ділової активності. Тим не менш, впровадження консолідованого нагляду в ОФЗ є складним завданням з огляду на складні корпоративні структури та взаємозв'язки між юрисдикціями, що вимагає більшої координації. Міжнародні організації, що встановлюють стандарти, активізували зусилля, спрямовані на посилення спроможності країн-членів впроваджувати ефективний консолідований нагляд за допомогою програм оцінки фінансового сектору (FSAP), оцінки Базельських ключових принципів та технічної допомоги. Стандарти фінансового нагляду в ОФК необхідно

посилити і поширити на фінансові послуги, де недостатність даних перешкоджає консолідованому нагляду та оцінці обсягів і ризиків транзакцій.

Багатостороння торговельна система була змушена пристосовуватися до асиметричних відносин між розвиненими країнами і країнами, що розвиваються. - наприклад, через невзаємність та обмеженість переговорних можливостей, що відображає особливості розвитку регіону.

Для прикладу можна розглянути відносини між Китаєм і країнами Карибського басейну в аспекті офшорів, особливо з акцентом на питанні визнання та виконання судових рішень, що стосуються офшорного сектору. З огляду на те, що офшорний сектор Карибського басейну важливий для залучення інвестицій в Китай, необхідність визнання і виконання судових рішень визнання та виконання судових рішень є для обох гравців критично важливою.

Визнання та виконання судових рішень є "одночасно і викликом, і можливістю для Китаю та ОФЦ. Якщо визнання та виконання судових рішень між Китаєм та країнами Карибського регіону не можуть бути реалізовані, це, безсумнівно, підірве довіру інвесторів, які бажають інвестувати в Китай через їх офшорні компанії. Для Китаю, таким же чином, це буде перешкоджати інвесторам такого ж типу інвестувати в Китай. Іншими словами, для обох сторін дуже вигідно покращити визнання та виконання судових рішень, що сприятиме підвищенню їх авторитетності.

[38]

Слідуючи за вектором розвитку подій, найуспішнішими офшорними фінансовими зонами є ті, що виділяють найвищі витрати на дотримання найкращих практик безпеки та інновацій. Вкрай важливим тут є репутація гравця - більш усталені центри здатні генерувати значні обсяги доходів. Такі країни, як Багамські острови, Кайманові острови та Британські Віргінські острови, розробили відносно сильну і розгалужену законодавчу та

нормативно-правову базу для вирішення регуляторних питань. Однак навіть у цих країнах різні міжнародні форуми, що розглядають проблеми грошового обігу, вимагають вжиття додаткових заходів. Для нових гравців у цьому секторі переваги є не настільки очевидними - і це навіть не беручи до уваги витрати на створення необхідних наглядових норм та інституцій, а також на підготовку професійних кадрів.

Зростання конкуренції внаслідок збільшення кількості учасників у цьому секторі передбачає більшу диференціацію продуктів або зниження цін (тобто, нижчі тарифи або підвищення якості послуг). Однак, один з головних конкурентних факторів – підвищена секретність навіть від місцевих наглядових органів - більше не є життєздатним варіантом. Гонорари, що пропонуються різними країнами не надто відрізняються, і, найімовірніше, основним конкурентним фактором у нинішньому міжнародному середовищі є репутація країни. У світлі витрат, пов'язаних з офшорним сектором, і, відповідно, обмеженого чистого прибутку, країнам потрібно ретельно оцінити рішення про створення або розширення будь-якого існуючого офшорного сектору.

Таким чином в сучасних умовах офшорний сектор країн Карибського басейну виявляється зажатим між головною дилемою: наявності високої довіри при низькому рівні зарегульованості. Помічено, що фінансові установи на островах також запровадили систему нагляду, засновану на оцінці ризиків, яка включає в себе поєднання внутрішнього і зовнішнього аудиту, підхід, рекомендований регуляторами, але багато з опитаних стейкхолдерів зазначили, що їхня діяльність іноді була надмірно зарегульована, що, на їхню думку, негативно вплинуло на їхню конкурентоспроможність. Крім того, часто законодавці, керуючи зовнішніми рекомендаціями не є цілком впевненими, як саме має відбуватися процес регуляції, оскільки не було проведено жодних консультацій з фінансовим сектором до ухвалення та імплементації закону, проте були запроваджені

високі штрафи за його недотримання. Проблема в країнах регіону, полягає не в обмеженому законодавстві чи неадекватних режимах нагляду, а в транзакціях наглядових режимів, а прозорість, що базується на заходах глобальних нормотворчих органів і розвинених країн, а також доведення дотримання вимог у глобальній системі, де дотримання вимог, вимірюється кількістю правозастосувань. У звіті МВФ (2017) про ЕССУ зазначається, що витрати на встановлення нових банківських відносин можуть бути зменшені за рахунок посилення законодавства у сфері протидії відмиванню коштів та фінансування тероризму та нагляду, банківської консолідації та покращення комунікації. [39]

У країнах Карибського басейну, де сектори офшорних фінансових операцій, обіймають відносно велику частку робочої сили, коло відповідних кадрів, можливо, вже не є настільки активним. Зростання розчарування та зусиль, спрямованих на пошук потрібних людей, може бути сигналом для компаній про те, що кадровий резерв стає все вужчим. Дефіцит робочої сили дозволяє замінити персонал, але може бути не в змозі підтримати значне зростання впливу галузі на навколишнє середовище.

Щоб вирішити цю проблему, країнам, можливо, доведеться серйозніше поставитися до забезпечення наявності потрібних людей, здатних стимулювати і підтримувати бажане зростання, наприклад, шляхом створення цільових ініціатив з розбудови потенціалу. Однак підкреслюється, що на додаток до галузевої підготовки, такі програми повинні бути більш цілісними, включаючи логіку, аргументацію та вирішення проблем. Зрештою, мета полягає в тому, щоб почати готувати кандидатів до зростання в галузі, а не просто готувати їх до посад початкового рівня (або конкретних посад).

Крім того, у країнах з високим рівнем безробіття серед молоді політики наголошують на створенні робочих місць для цього сегменту населення,

переважно на посадах початкового рівня для людей із середньою освітою. Однак, щоб отримати підвищення на керівні або управлінські посади в цьому секторі, кандидатам зазвичай потрібна вища освіта. Людині з досвідом роботи у даній сфері, але яка не має вищої освіти, буде складно отримати керівну або управлінську посаду. З іншого боку, нещодавній випускник без досвіду роботи в цій сфері може розраховувати на те, що зможе без проблем обійняти посаду, але це не є оптимальним варіантом для розвитку можливостей компанії. Крім того, масштаб бізнесу та обов'язків може стати викликом для новачків у цій галузі. Таким чином постає виклик розвитку ланки керівників середньої ланки.

Щоб підвищити стійкість місцевих компаній, слід також розглянути можливість розробки програм, спрямованих на забезпечення відповідних посад середньої управлінської ланки. Оскільки в індустрії поширена ієрархічна структура персоналу, організації, що розвиваються, можуть мати вакансії на багатьох рівнях. Як наслідок, можливості для просування та професійного зростання можуть значно збільшитися, але для цього потрібно мати відповідну кваліфікацію.

Порівняно з іншими країнами та регіонами, Карибський басейн не є місцем для дешевої робочої сили. Існує низка недорогих регіонів, таких як Південно-Східна Азія та Африка, які набагато привабливіші за Карибський басейн з точки зору вартості робочої сили та чисельності робочої сили. Однак головною перевагою Карибського басейну є якість його людських ресурсів, саме тому клієнти платять премію за підписання контрактів з країнами Карибського басейну. Однак відносно обмежена пропозиція талантів дозволяє легко стати жертвою власного успіху. Оскільки сектор розширюється, зростає і попит на кадри всередині.

Наразі можна висвітлити чотири з багатьох сфер, які країнам Карибського басейну потрібно буде вирішити, щоб забезпечити майбутнє

свого сектору офшорного аутсорсингу. Існуватимуть також унікальні виклики, які кожна країна повинна буде визнати і вирішити. Тому рекомендується розробити стратегію і план розвитку, щоб спрямувати зусилля на забезпечення подальшого зростання сектору і, що ще важливіше, на підтримку цього зростання.

Стратегії та плани розвитку сектору мають бути зосереджені щонайменше на двох основних напрямках: покращенні середовища та маркетингу, а також просуванні країни як привабливого місця.

ВИСНОВКИ

Одним із видів сучасних вільних фінансово-економічних зон є офшорна зона. Офшорні зони часто мають низькі або навіть нульові податкові ставки, м'які фінансові правила, а також приватне банківське та комерційне законодавство.

Офшорні зони сьогодні мають значний вплив на міжнародний рух капіталу. Деякі офшорні банківські центри вже можуть конкурувати з провідними фінансовими містами планети.

Термін "офшор" уперше з'явився в одній із газет США наприкінці 1950-х років. Йшлося про фінансову організацію, яка уникла урядового контролю шляхом географічної вибіркості. Нині під офшорною зоною розуміють

державу (частину держави), на території якої іноземні компанії (нерезиденти) здійснюють операції з іноземними фізичними або юридичними особами (нерезидентами) в іноземній для цієї країни валюті - за повної відсутності втручання в їхню діяльність (або за умови мінімального втручання) з боку держави, яка створила офшорну зону.

Основна мета офшорних зон - створити атмосферу, сприятливу для міжнародної торгівлі, інвестицій та фінансових операцій, включаючи банківські, страхові послуги та послуги з управління інвестиціями.

Офшорні фінансові установи мають видатну історію захисту багатства іноземних інвесторів від ірраціонального фінансового регулювання та контролю, соціально-економічних заворушень та карального оподаткування з боку режимів, серед інших загроз. Перші офшорні банки були створені у Відні та на островах Чанель.

Менші "офшорні юрисдикції" намагалися скористатися перевагами необмеженого потоку грошей на маленькі острови, які перетворювалися на податкові гавані в результаті ефекту "сніжного кома".

Прагнення до сильного фінансового регулювання та безпечної банківської практики значно прискорило зростання банківських організацій, що надають такі фінансові послуги.

Словосполучення "офшорний банкінг" вперше було використано в цей час для позначення невеликих офшорних фінансових центрів і податкових гаваней, які забезпечували надійний, безпечний і анонімний банкінг, що підтримувався надійними фінансовими і регуляторними процесами.

Вважається, що на початку 20-го століття елітний офшорний банкінг поширився з Європи на решту світу.

Більше установ було засновано в регіонах із сильною економікою та стабільними урядами, оскільки заможні люди та інвестори з усього світу

з'їжджалися туди, щоб скористатися перевагами офшорних податкових гаваней.

На рубежі 20-го століття в юрисдикціях з низьким або нульовим оподаткуванням по всій Європі працювали сотні добре відомих офшорних банків.

Ці банки надавали власникам внутрішніх рахунків неперевершені переваги та привілеї, і в міру того, як конкуренція між ними зростала, все більше людей отримували доступ до послуг, а вимоги до них поступово знижувалися.

Безперечно, саме на островах були засновані перші офшорні банки. Однак, всупереч тому, що часто повідомляють ЗМІ, не всі офшорні банки розташовані виключно на островах.

Крім того, у роботі було використано такі поняття як "офшорна компанія", "офшорна діяльність" та "офшорний бізнес". Суб'єкт господарювання, зареєстрований у спеціально відведених місцях, відомих як офшорні зони, є офшорною компанією. Термін "офшорна діяльність" відноситься до бізнес-операцій, що здійснюються організаціями за межами кордонів будь-якої держави або території. Розширеним є таке розуміння офшорної компанії і офшорного бізнесу: «офшорний бізнес» – це бізнес, який здійснюється за межами даної юрисдикції, що має закордонні по відношенню до неї джерела доходу і тому підлягає у ній пільговому оподаткуванню.

У світі існує приблизно 50 офшорних зон . Частка від загального світового бюджету, що знаходиться в офшорних зонах, складає від 9% до 10 %, а загальна сума понад 30 трлн. доларів США. Як вже зазначалось, офшорні зони найбільш часто розташовуються у маленьких країнах зі слабо розвиненою економікою, проте стійкою політикою (Багамських та

Британських островах, Панамі, Домініці, Сейшельській островах). Розглянемо глобальні тренди використання ТНК офшорних зон. ТНК Америки утримують майже 2.5 млрд. доларів США у офшорних зонах, а це понад 290 компаній із 500 найбільших у США. Apple, Pfizer, Microsoft та General Electric's утримують більше четвертої частини.

Вже очевидно, що в офшорних фінансових центрах зосереджена значна кількість статків. Через те, що ці ТНК майже не платять податків, країни, в яких працюють власники ТНК-резиденти, не отримують значної частини цих грошей. Як наслідок, бізнес швидко накопичує готівку, здобуваючи значну економічну, а іноді й політичну владу та створюючи своєрідну всесвітню фінансову мережу.

Саме тому, на жаль, можна констатувати, що залежно від ринкових та соціальних умов офшорний сектор світової фінансової системи сьогодні є причиною кризових явищ як для світової економіки в цілому, так і для національних економік країн, що розвиваються. Це пов'язано з тим, що сучасний офшорний світ стає все більш складним і вже не розглядається лише через призму різних незалежних держав, які реалізують своє суверенне право встановлювати власні закони та податкові системи, але й включає в себе низку мереж впливу, які сформувалися і значною мірою перебувають під контролем двох найпотужніших країн світу - Великої Британії та Сполучених Штатів. Всі ці мережі мають тісні взаємовідносини одна з одною.

Питання відмивання грошей в офшорах наразі є предметом активної боротьби міжнародної спільноти. Такі організації, як ОЕСР, FATF та інші, проводять досить успішну антиофшорну політику, спрямовану на контроль і регулювання руху грошей і запобігання їх виведенню в офшори. Ці міжнародні організації вносять пропозиції щодо зміни місцевих законів, укладання податкових угод, обміну фінансовими даними з іншими країнами,

посилення міжнародної співпраці та боротьби з відмиванням грошей. 15 стандартів BEPS, автоматичний обмін інформацією між податковими державами та інші механізми повинні запобігти пануванню офшорів у світовій фінансовій індустрії, оскільки світ вступає в еру повної прозорості.

Офшорні схеми ведення бізнесу - це практики, що використовуються компаніями для мінімізації податкових платежів та збільшення прибутку шляхом перенесення активів та діяльності у юрисдикції з низькими податковими ставками або зі зниженим рівнем фінансової прозорості.

Найпоширеніші офшорні схеми включають створення офшорних компаній, які використовуються для здійснення фінансових операцій, таких як інвестиції, обіг активів, фінансовий лізинг та інші. Ці компанії можуть мати дуже низькі податкові ставки або жодних податків, що дозволяє компаніям значно знизити свої податкові витрати.

Інші офшорні схеми включають використання офшорних банківських рахунків для зберігання грошей компаній або фізичних осіб, які мають зацікавленість у мінімізації своїх податкових витрат. Офшорні банки можуть надавати широкий спектр фінансових послуг, таких як управління активами, інвестиційні послуги та інші, що забезпечує можливість заробітку на капіталі, який знаходиться за межами юрисдикції фізичної особи або компанії.

Іншим популярним способом мінімізації податкових витрат є використання офшорних територій для здійснення операцій з нерухомістю або іншими активами. Це може дозволити компаніям отримати доступ до більш вигідних умов здійснення операцій та зменшити податкові витрати на оподаткування цих операцій.

Також в останньому розділі роботи було проаналізовано створення та діяльність офшорних зон у країнах Карибського басейну.

У Карибському морі розташовано безліч островів вулканічного і рифового походження, на яких раніше розташовувалися європейські колонії. Більша частина належала Британській імперії, ще одним власником деяких земель були Нідерланди.

Перший карибський офшорний фінансовий центр був створений на Багамських островах у 1936 році британськими та канадськими інвесторами, коли Королівський банк Канади розпочав свою діяльність у Нассау. Згодом офшорні фінансові послуги були інтегровані як дочірня компанія Національного Вестмінстерського банку.

Пізніше, у 1960-х роках, офшорні фінансові послуги були поширені на Ангілью, Британські Віргінські острови та Кайманові острови.

У 1980-х роках офшорні фінансові центри з'явилися в Антигуа і Барбуда, Сент-Кітс і Невіс.

Останнім аспектом дослідження був аналіз перспектив офшорного бізнесу та визначення перспектив розвитку офшорних зон для країн Карибського басейну.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Луцишин З.О., Мехтієв Є.О. Офшорні фінансові центри у глобальному русі капіталів // Міжнародна економічна політика. – 2017. – 2 (27). – с. 62—94.
2. Офшорні зони: види та особливості *Газета Вікна* Режим доступу: <http://vikna.if.ua/cikavo/68688/view>
3. McCann H. *Offshore Finance*. Cambridge: Cambridge University Press, 2006. Report of the Working Group on Offshore Centers: Financial Stability Board, 2014 Режим доступу: <http://www.financialstabilityboard.org/>

4. Пешко А.В. Офшорний бізнес як складова світової економіки / А.В. Пешко // Економіка та підприємництво – 2016. – № 3. – С. 233–236
5. Волкова Ю.А. Розвиток офшорних центрів у системі міжнародного бізнесу / Ю.А. Волова // Формування ринкових відносин в Україні. – 2010. – № 1. – С. 43-48.
6. Карлін М.І. Фінансові офшори: навч. посіб. для студ. ВНЗ III–IV рівнів акредитації / М.І. Карлін, О.В. Борисюк. – Луцьк: Вежа-Друк, 2016. – 240 с.
7. The Hidden History of the World’s Top Offshore Cryptocurrency Tax Haven *Foreign Policy* Режим доступу: <https://foreignpolicy.com/2023/01/15/the-hidden-history-of-the-worlds-top-offshore-cryptocurrency-tourist-trap/>
8. Offshore jurisdictions in 2022: What are the types of offshore zones that exist? *International Wealth* Режим доступу: <https://internationalwealth.info/en/offshores-for-beginners/offshore-jurisdictions-what-are-the-types-of-offshore-zones-that-exist/>
9. History of Offshore Banking. Does It Really Have A Future? *World Offshore Banks* Режим доступу: <https://www.worldoffshorebanks.com/history-of-offshore-banking-does-it-really-have-a-future.php>
10. Andrew P. Morriss, Charlotte Ku The Evolution of Offshor olution of Offshore: From Tax Havens to IFCs *Texas A&M University School of Law*, 2020.P. 3
11. 10 Best Tax Havens in the world Режим доступу: <https://www.fool.com/investing/general/2016/01/03/10-best-taxhavens-in-theworld.aspx>
12. Схеми та перспективи виводу капіталів до офшорних зон. // Інформаційно-аналітичний портал Українського агентства фінансового розвитку. – 2015. Режим доступу: <http://www.ufin.com.ua/>.
13. Луцишин З.О., Мехтієв Є.О. Офшорні фінансові центри у глобальному русі капіталів // Міжнародна економічна політика. – 2017. – 2

14. Karlin M.I. and Borysiuk O.V. (2016), «Finansovi ofshory: navch. posib. dlia stud. VNZ III–IV rivniv akredytatsii», Vezha-Druk, Lutsk, Ukraine.
15. Peshko A.V. (2016), «Ofshorni biznes yak skladova svitovoi ekonomiky», Economy and Entrepreneurship, vol. 3, pp. 233-236.
16. Kosee D. (2008), «Mistse pravovoho rezhymu opodatkuvannia ofshornoj terytorii u sferi rehuliuвання ekonomichnykh vidnosyn», Chasopys of Kyiv Law University, vol. 1, pp. 86-89.
17. Sheremetynska O.V. (2016), «Vplyv ofshornykh zon na ekonomiku Ukrainy», The Economic Space, vol. 105, pp. 58-66.
18. McCann H. Offshore Finance/ H. McCann. – Cambridge: Cambridge University Press, 2006. – pp. 8-18.
19. Антологія офшорів: путівник український офшорній павутині. Режим доступу: https://voxukraine.org/longreads/panama/index_ua.html
20. Ahmed Zoromé. Concept of Offshore Financial Centers: In Search of an Operational Definition. IMF Working Papers from International Monetary Fund. 2007. No 2007/087: <https://www.imf.org/external/pubs/ft/wp/2007/wp0787.pdf>
21. International Monetary Fund, Monetary and Exchange Affairs Department. Offshore Financial Centers. IMF Background Paper, 2000
22. Уманців Ю. М., Швед Ю. А. Офшорне підприємництво у сучасній економіці. Київ : Атіка, 2004. 144 с.
23. Волкова Ю.А. Розвиток офшорних центрів у системі міжнародного бізнесу / Ю.А. Волова // Формування ринкових відносин в Україні. – 2013. – №1. – С. 43-48
24. Податкова безпека держави як запорука стабільної фінансової безпеки України// Вісник студентського наукового товариства ДонНУ імені Василя Стуса // Нешко Р. М., МатвійчукВ. І.-Том 2.-№8.-2016.Режим доступу: <http://jvestnik-sss.donnu.edu.ua/article/view/3914>

25. Україна і план BEPS: чому офшори відходять у минуле. *Економічна правда* Режим доступу: <https://www.epravda.com.ua/projects/offshore/2019/10/29/652879/>
26. Токменко В. В. Сучасний стан та тенденції глобального регулювання офшорного бізнесу. Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія: Економічні науки. 2014. Вип. 8, ч. 6. С. 35–38
27. Palan R. The Offshore World: Sovereign Markets, Virtual Places, and Nomad Millionaires. Ithaca, N.Y., L., 2003.
28. Національний банк України: офіційний сайт. Режим доступу: <https://www.bank.gov.ua/control/uk/index>
29. Державна служба статистики: офіційний сайт. Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>
30. Grundy M., Nathan A. Offshore business centres: a world survey. London: Sweet & Maxwell, 2013. 137 p.
31. The Price of Offshore. Tax Justice Network. UK. Briefing Paper. 2005. P. 1–2
32. Argilés-Bosch J., Ravenda D., & Garcia-Blandón, J. E-commerce and labour tax avoidance. Critical Perspectives on Accounting. 2020: <https://fardapaper.ir/mohavaha/uploads/2020/11/Fardapaper-E-commerce-andlabour-tax-avoidance.pdf>
33. Dharmapala D., Heins J. Which Countries Become Tax Havens? University of Michigan at Ann Arbor Law School; National Bureau of Economic Research (NBER) Working Paper. 2006
34. Cassard M. The Role of Offshore Centers in International Financial Intermediation. IMF Working paper. 2014. № 107. P. 22–32.
35. The price of offshore revisited. Tax Justice Network. UK. Briefing Paper. 2012. P. 46
36. The Use of Offshore Tax Havens by Fortune 500 Companies. Offshore Shell Games: Режим доступу: <https://itep.org/wpcontent/uploads/offshoreshellgames2017.pdf>

37. The Global Financial Centres Index 32. *Longfinance*
38. Ronnie Yearwood, Jan Yves Remy Introduction: exploring contemporary Caribbean global political-economic relations: China in the Caribbean Volume 11: Issue 4 *Global Discourse An interdisciplinary journal of current affairs* Bristol University Press, 2021. P. 569–574
39. Sheldon Mc Lean, Ava Jordan An assessment of the challenges to Caribbean offshore financial centres Saint Kitts and Nevis and Antigua and Barbuda *the Economic Development Unit of the ECLAC*, 2019. P. 22
40. Briefe overview and history of offshore bank AdvisoryHQ, 2021
Режим доступу: <https://www.advisoryhq.com/articles/brief-overview-and-history-of-offshore-bank-accounts/>
41. Offshore Bank Accounts | What You Should Know Before Opening an Offshore Account AdvisoryHQ, 2021
Режим доступу: <https://www.advisoryhq.com/articles/offshore-bank-account/>
42. Шереметинська О.В. Вплив офшорних зон на економіку України / О.В. Шереметинська // Економічний простір. – 2016. – № 105. – С. 58-66
43. Cassard M. The Role of Offshore Centers in International Financial Intermediation / M. Cassard // IMF Working paper. – 2014. – № 107. – pp. 22-32.
44. Луцишин З.О., Мехтієв Є.О. Офшорні фінансові центри у глобальному русі капіталів // Міжнародна економічна політика. – 2017. – 2 (27) . – с. 62—94
45. The Global Financial Centres Index 29. March 2020–Режим доступу: https://longfinance.net/media/documents/GFCI_29_Full_Report_2021.03.17_v1.1.pdf
46. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 14 березня 2001 р. N 79-р.
47. Minsky H. P. The Financial Instability Hypothesis / Hyman P. Minsky // The Jerome Levy Economics Institute of Bard College Working Papers. – 1992. – № 74. – P. 9.

48. Dev Kar, Devon Cartwright Smith. Illicit Financial Flows from Developing Countries 2002 – 2006. Washington : Global Financial Integrity, 2012.

49. The Global Financial Centres Index 22 March (2019). Longfinance
Режим доступу: https://www.longfinance.net/media/documents/GFCI_25_Report.pdf.

50. Reigniting Radical Growth. Global Wealth Режим доступу: <https://www.bcg.com/publications/2019/global-wealth-reigniting-radicalgrowth.aspx>

51. International Monetary Fund, Monetary and Exchange Affairs Department. Offshore Financial Centers. IMF Background Paper, 2000. June 23.

ДОДАТКИ

Додаток А

Огляд зарубіжної літератури

1. International Monetary Fund, Monetary and Exchange Affairs Department. Offshore Financial Centers. IMF Background Paper, 2000

IMF Background Paper is prepared by the Monetary and Exchange Affairs Department. The purpose of this paper is to consider how the Fund should extend its work to include assessments of the vulnerabilities stemming from the use of offshore financial centers. The paper responds to the International Monetary and Financial Committee's Communiqué of April 16, 2000, which noted the reports of

the Financial Stability Forum (FSF), including the recommendation that the Fund take on assessments of offshore financial centers. The paper welcomes other departments

2. Ahmed Zorome. Concept of Offshore Financial Centres: In Search of an Operational Definition // IMF Working Paper, WP/07/87, 2007.

This paper proposes a new definition of Offshore Financial Centers (OFCs) and develops a statistical method to differentiate between OFCs and non-OFCs using data from the Coordinated Portfolio Investment Survey (CPIS), the International Investment Position (IIP), and the balance of payments. The suggested methodology identifies more than 80 percent of the OFCs in the study sample that also appear in the a priori list used by the IMF to conduct its OFC assessment program. The methodology distinguishes OFCs based strictly on their macroeconomic features and avoids subjective presumptions on their activities or regulatory frameworks. The study also identifies three new countries meeting OFC criteria.

3. McCann H. Offshore Finance. Cambridge: Cambridge University Press, 2006. Report of the Working Group on Offshore Centers: Financial Stability Board, 2014

This book was first published in 2006. It is estimated that up to sixty percent of the world's money may be located offshore, where half of all financial transactions are said to take place; however, there is a perception that secrecy about offshore is encouraged to obfuscate tax evasion and money laundering. McCann provides a detailed analysis of the global offshore environment, outlining the extent of the information available and how that information might be used in assessing the quality of individual jurisdictions, as well as examining whether some of the perceptions about 'offshore' are valid. He analyses the ongoing work of the Financial Stability Forum, the Financial Action Task Force, the International Monetary Fund, the World Bank, and the Organisation for Economic Cooperation

and Development. The book also offers some suggestions as to what the future might hold for offshore finance.

4. The Hidden History of the World's Top Offshore Cryptocurrency Tax Haven *Foreign Policy*

Tax havens provide offshore banking services to foreign individuals and businesses to avoid paying income taxes in their countries of residence. Regarding crypto taxes, the rules can vary significantly from country to country. Some countries have more favorable tax regimes for cryptocurrency investors that allow holders to avoid paying tax or pay less crypto tax, while others have less favorable crypto taxation policies. However, in general, crypto taxes are similar to those of any other capital asset. Offshore trading involves opening and maintaining a brokerage or trading account with an offshore investment firm. These accounts are generally opened in the name of a holding company rather than an individual. The most popular offshore financial centers for crypto exchanges are Seychelles, the Cayman Islands, and the British Virgin Islands. In this article, the author reviews the history of these countries.

5. Offshore jurisdictions in 2022: What are the types of offshore zones that exist? *International Wealth*

A traditional definition of an offshore is a jurisdiction with special tax and corporate legislation that allows foreign companies to: Significantly minimise or reduce to zero corporate income taxes, especially taxes on activities performed outside of the place of registration. The term 'tax haven' is used synonymously with other commonly used terms such as offshore jurisdiction and offshore financial centre, all of which refer to countries that offer financial and corporate services for non-residents in an offshore environment. In this article, the author names types of offshore zones that exist.

**6. Andrew P. Morriss, Charlotte Ku *The Evolution of Offshor
olution of Offshore: From Tax Havens to IFCs Texas A&M University School
of Law, 2020.P. 3***

Over the past 70 years, many smaller jurisdictions have evolved into international financial centres (IFCs). Although different in their historic origins and in the financial products and services they offer, IFCs share a common development path. Understanding that evolution can shed light on what the next decade is likely to bring. Andrew Morriss is Professor of the Bush School of Government & Public Service and School of Law at Texas A&M University. Charlotte Ku is Professor and Director of Global Programs at Texas A&M University School of Law. Her specialties include international law and global governance. Andrew P Morriss and Charlotte Ku examine the pattern of transmission of ideas among IFCs and how this contributes to their innovation.

7. Grundy M., Nathan A. *Offshore business centres: a world survey. London: Sweet & Maxwell, 2013. 137 p.*

A World Survey has acquired an international reputation as one of the most valuable sources of information in its field. It provides detailed, in-depth coverage of the legislation and workings of each offshore tax jurisdiction, from Anguilla and the Bahamas to Uruguay and Vanuatu. The new 8th edition includes coverage of new offshore jurisdictions such as Dubai and the USA, along with the huge volume of legislation in this field in recent years. It incorporates new tax treaties and information exchange agreements, which have established new vehicles (such as the cell company and the limited liability partnership) and which have amended legislation relating to companies, electronic transactions, insurance, trusts, etc. Covers more than 50 offshore tax jurisdictions. Explains the working of each jurisdiction- including tax breaks and financial prospects Allows easy reference by subject or by territory. An advisory panel of experts from each jurisdiction ensures all details are accurate.

8. Cassard M. The Role of Offshore Centers in International Financial Intermediation. IMF Working paper. 2014. № 107. P. 22–32.

The IMF Working Papers series is designed to make IMF staff research available to a wide audience. Almost 300 Working Papers are released each year, covering a wide range of theoretical and analytical topics, including balance of payments, monetary and fiscal issues, global liquidity, and national and international economic developments.

9. The Use of Offshore Tax Havens by Fortune 500 Companies. Offshore Shell Games

This study explores how Fortune 500 companies used tax haven subsidiaries to avoid paying taxes on much of their income. It reveals that tax haven use is now standard practice among the Fortune 500 and that a handful of the country's biggest corporations benefit the most from offshore tax avoidance schemes.

10. The Global Financial Centres Index 32. *Longfinance*

The Global Financial Centres Index (GFCI) is a ranking of the competitiveness of financial centres based on over 29,000 financial centre assessments from an online questionnaire together with over 100 indices from organisations such as the World Bank, the Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD), and the Economist Intelligence Unit. The first index was published in March 2007. It has been jointly published twice per year by Z/Yen Group in London and the China Development Institute in Shenzhen since 2015, and is widely quoted as a top source for ranking financial centres. GFCI 32 provides evaluations of future competitiveness and rankings for 119 financial centres around the world. The GFCI serves as a valuable reference for policy and investment decision-makers.

Додаток Б

Annotation

Borte E.I. “ Offshore zones in international economic relations”.
Manuscript.

Qualifying bachelor's thesis on specialty 292 "International economic relations", 2023

The article analyzes the theoretical aspects of offshore zones. In addition, the author examines the emergence of offshore banking and, as a result, offshore zones. The author also examines some aspects of legal regulation of offshore zones in the world.

A separate part of the work is devoted to the peculiarities of business offshoring in today's realities, as well as ways of international cooperation to regulate the issue under study. The author analyzes the schemes of withdrawal of funds to offshore zones and money laundering schemes using offshore zones.

The historical aspects of the emergence and operation of offshore zones within the Caribbean countries are revealed. The impact of offshore zones on the stability of the economy and financial security of the Caribbean is analyzed.

The author also noted the prospects for the development of offshore zones on the Caribbean islands.

Key words: Offshore zones, offshore business, international economics, international economic relations, Caribbean Islands

Year: 2023

Ім'я користувача:
Міжнародного менеджменту Олійник Вікторія

ID перевірки:
1015399100

Дата перевірки:
02.06.2023 16:47:34 EEST

Тип перевірки:
Doc vs Internet + Library

Дата звіту:
02.06.2023 16:49:34 EEST

ID користувача:
100005721

Назва документа: Борте Є.І.Офшорні зони в міжнародних економічних відносинах

Кількість сторінок: 72 Кількість слів: 15734 Кількість символів: 119663 Розмір файлу: 106.20 KB ID файлу: 1015063076

17.3% Схожість

Найбільша схожість: 2.87% з джерелом з Бібліотеки (ID файлу: 3140056)

12.1% Джерела з Інтернету 357 Сторінка 74

14% Джерела з Бібліотеки 425 Сторінка 78

0% Цитат

Вилучення цитат вимкнене

Вилучення списку бібліографічних посилань вимкнене

0% Вилучень

Немає вилучених джерел

Модифікації

Виявлено модифікації тексту. Детальна інформація доступна в онлайн-звіті.

Замінені символи 3

